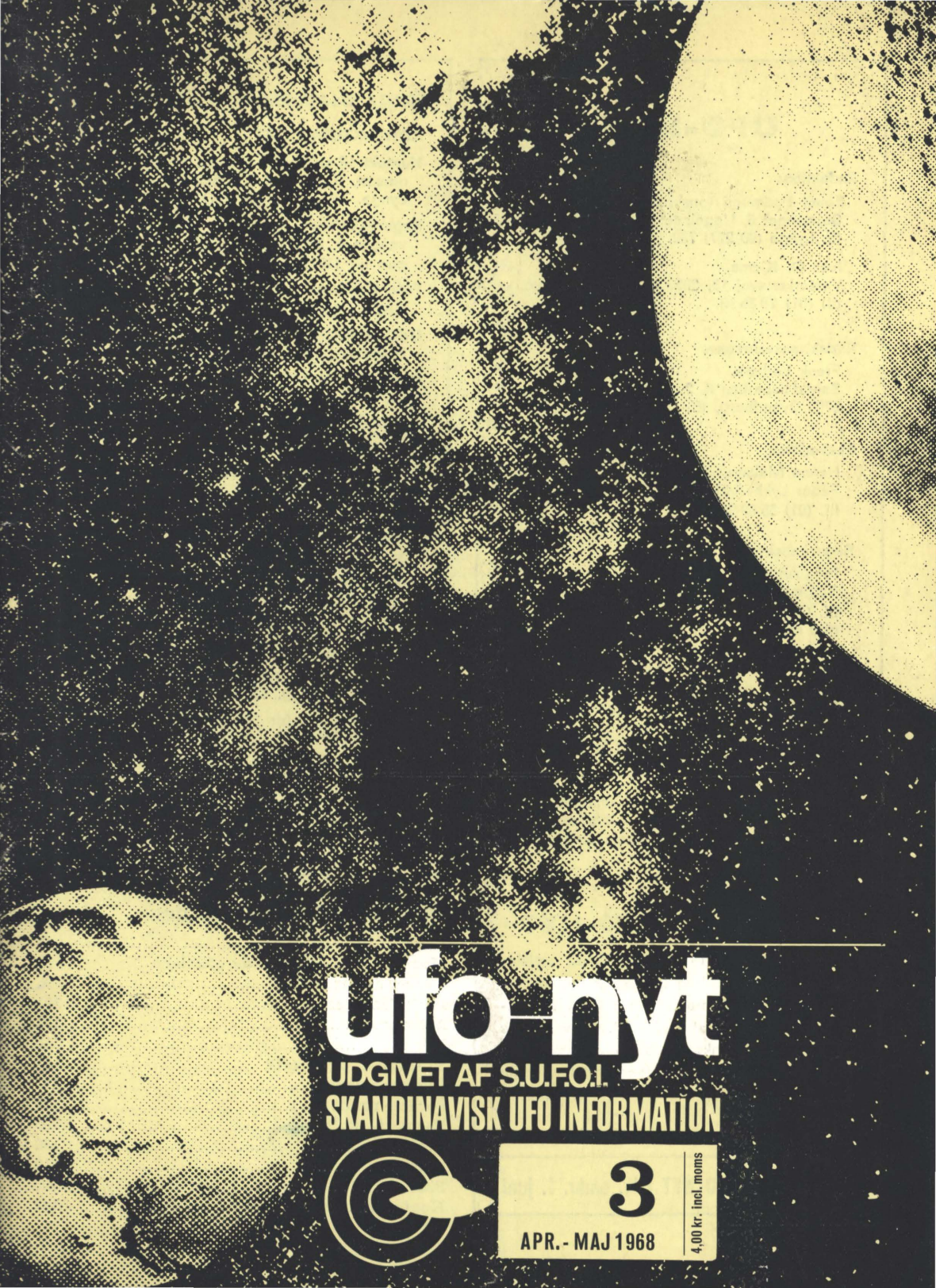

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

3

APR. - MAJ 1968

4,00 kr. Incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lyngø,
tlf. Lyngø (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vestertærskvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT
ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbe-
tale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til
regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over
uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsen-
delse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler
fremtræder som bidrag til kendskabet og for-
ståelsen af UFO-forskningen i dens forskel-
lige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis
anerkender de tanker, som måtte fremkomme
heri, og uden at organisationen hæfter for de
fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkr. 1. juni

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pe-
dersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540
Lyngø. Tlf. Lyngø (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmester-
vangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5,
Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre
Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé
35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900
Randers.

Oversættelsescentral: Frank Pedersen.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13,
2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.
Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300
Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.,
4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen,
Tlf. 174 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	93
Hvordan går det med de officielle kommissioner?	94
Pluk fra pressen	101
Astronomi	103
Månenyt	110
Videnskab og teknik	115
Observationer	117
Jorden rundt	129
Rapport-nyt	132
Ufologi	136
Diverse	139
Sidste ...!	139
Kontaktadresser	141

1968...

Som i de foregående år skulle også 1968 gerne blive et år med fremgang for UFO-sagen i Skandinavien. Kontaktudvalget har netop holdt møde for at drøfte de mange forslag og forespørgsler, vi har fået om forstærket aktivitet i det kommende par år.

Der har været mange ønsker om Billedbånd, nye foredrag, Nyt Orienteringshefte, UFO-materiale til skolerne og oversættelse af udenlandske UFO-bøger til dansk. Alle ønskerne er velbegrundede og helt forståelige, og SUFOI og UFO-NYT vil meget gerne gøre en indsats på disse områder, idet alle er helt klar over den betydning, dette vil have for sagen.

Nu er den gode vilje jo imidlertid ikke nok, da vi jo hele tiden har fulgt den politik ikke at iværksætte nye aktiviteter, før vi har pengene til det. UFO-NYT's nuværende abonnemantal gør det muligt for os at holde hele vor normale virksomhed i gang, men hvis vi ønsker at gå i gang med nye, store opgaver, må vi alle gøre en indsats. Kontaktudvalg, Redaktion, SUFOI-grupperne og UFO-NYT's læsere må give en håndsrekning og dette kan gøres ved:

- at skaffe nye abonnenter til UFO-NYT.

Hvis hver abonnent skaffer blot én ny abonnent, vil der være basis for at oversætte én udenlandsk UFO-bog til dansk, som kan sælges gennem boghandlerne.

Skaf et abonnement nu! 8 numre for 32 kr.

Bestillingsadresse:

UFO-NYT . SUFOI,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers.
Giro nr. 11 77 25.
Tlf. (06) 43 10 05.

- at medvirke til salget af

»UFOer – det største videnskabelige problem i vor tid« af professor James E.

McDonald 5 kr.

»TRINIDADE-observationen« af dr. med.

Olavo T. Fontes 3 kr.

og vi får mulighed for at udgive et nyt stort
UFO-ORIENTERINGS HEFTE.

Bestillingsadresse:

SUFOI Regnskabskontor (se ovenfor) eller
UFO-NYT Ekspedition,
Peder Lykkesvej 55,
2300 Kbh. S.

- at støtte

SUFOI STØTTEFONDEN,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
Giro nr. 11 77 25.

og vi får mulighed for at starte forskellige aktiviteter til gavn for grupperne og vore foredragsholdere.

GØR EN INDSATS, GØR DET NU. DET ER SÅ
LIDT, MEN BETYDER SÅ MEGET.

F. P.

Måden at gøre noget på er — at begynde.

Hvordan går det med de officielle kommissioner...?

Mere lys over Colorado-projektet

En fotokopi af kontrakten mellem det amr. luftvåben og Colorado-universitetet, som NICAP har fået fremskaffet, kaster nyt lys over flere vigtige – ikke almindeligt kendte – punkter vedrørende universitetets UFO-undersøgelser. Adskillige interessante forslag, fremsat af Colorado, indgår i kontrakten, og ligeledes en besynderlig anbefaling fra luftvåbnets afdeling for videnskabelig forskning, der tog initiativet til kontrakten.

Projektets officielle startdato var den 1. november 1966, og betaling skulle finde sted fra 1100 th Support Group, Accounting and Finance Office, Bolling AFB (luftvåbens-base), District of Columbia.

Det fuldstændige forslag fra C.U., nr. 66.1.253, dateret d. 4. oktober 1966, blev anerkendt af luftvåbnets som grundlæggende arbejdspolitik. Det var underskrevet af Dr. Edward U. Condon, videnskabelig leder af projektet, Wesley E. Brittin, leder af afdelingen for Fysik og Astrophysik, og af Thurston E. Manning, vice-præsident og forstander for fakulteterne. Følgende er nøglepunkter, der angives at være udtryk for universitetets hensigter med og indstilling overfor projektet.

INDLEDNING

„Colorado universitetet foreslår, at man, med Dr. Edward U. Condon, Department of Physics and Astrophysics som videnskabelig leder, foretager en systematisk undersøgelse af de fysiske, psykologiske og sociale fænomener i forbindelse med rapporterede observationer af uidentificerede flyvende objekter (som defineret i AFR (luftvåbnets regulativ) 80-17 af 19. september 1966).“

NICAP-kommentar: Der blev ikke givet

nogen forklaring på, hvorfor det var nødvendigt at undersøge „sociale fænomener“ eller deres mulige forbindelse med UFO'er Det tidligere AF-regulativ, AFR 200-2, definerede i årevis UFO'er som ukendte flyvende genstande, bortset fra fly, balloner og andre konventionelle forklaringer. I AFR 80-17, som seks uger inden Colorado-projektets start afløste AFR 200-2, blev UFO'er „ny-defineret“ som: „ethvert luft-fænomen eller genstand, som er ukendt eller forekommer ud over det sædvanlige for iagttageren“.

FORMÅL

Under denne overskrift blev det mest presserende mål formuleret som: „at foretage dybtgående undersøgelser af UFO'ernes fysiske beskaffenhed“. Det blev imidlertid tilføjet, at det ville være overraskende blot at finde fysiske indicier, og at det er mere rimeligt tillige at forvente en del visuelle og subjektive indtryk, der gør en undersøgelse af „individets rolle ved iagttagelser af UFO'er“ fornøden.

NICAP-kommentar: En psykologisk undersøgelse af UFO-vidner for at finde ud af, hvorfor de rapporterer observationer, snarere end at koncentrere sig om deres rapporter, er blevet anbefalet mange gange af talsmænd for luftvåbnets, heriblandt Dr. J. Allen Hynek, videnskabelig chef-konsulent.

Colorado universitetets forslag fortsætter således: „Kan der læres tilstrækkeligt om disse fænomener og menneskers reaktioner overfor dem til, at man generelt kan udtale sig om troværdigheden af rapporter om UFO-observationer? Eftersom der ikke har været forsøgt nogen vedvarende eller vidtspændende undersøgelse af denne side af problemet, er det van-

skeligt at komme med nogen forudsigelse Man kunne for eksempel finde, at der ikke overhovedet viser sig noget mønster, at der ikke kan drages generelt anvendelige konklusioner. På den anden side kunne man måske finde, at der hér er et nyt videnskabeligt arbejdsområde.

På mere abstrakt plan drejer problemet sig om at få bugt med den ængstelse over UFO'er, der menes at eksistere i visse befolkningsskredse. Blandt ansvarlige og fornuftige borgere tør det håbes, at undersøgelsen vil blive kimen til en voksende menings-overensstemmelse. Imidlertid vil andre utvivlsomt fastholde, at eftersom en undersøgelse er blevet indledt, så må der også være et problem, noget, der ikke er forklaret eller forstået af myndighederne. Hvis (Når) luftvåbnet henvender sig til universitetet om at påtage sig dette projekt, vil de sige, så må det (luftv.) føle sig foruroliget; ellers ville denne aktion være unødvendig. For i forvejen at imødegå en sådan fortolkning, bør vi allerede nu erklære, at vi mener, undersøgelsen ikke nødvendigvis vil bidrage til nationens sjælefred“.

NICAP: Ovenstående afsnit lader formode, at kun uansvarlige og ufornuftige borgere nogensinde ville mene, at der må være et uafklaret problem, og at luftvåbnet må føle sig foruroliget derover. Et stort antal ansvarlige amerikanere er vitterligt allerede af denne opfattelse, herunder videnskabsmænd, kongresmedlemmer, bladudgivere, højtstående officerer inden for værnene og andre kompetente borgere.

Colorado-forslaget omtaler samarbejde med adskillige institutioner: „Vi regner stærkt med at skulle samarbejde med IER, Institutet for Milieu-forskning ... (IER har udpeget Dr. Franklin Roach til projektet). Dr. Roach er, i sin egenskab af ekspert i fænomenerne nordlys og glødende luftarter, såvel som indenfor området: instrumenter til iagttagelse af disse fænomener, velkvalificeret til at lede en væsentlig del af dette arbejde“.

En anden institution, beskrevet som „en afgørende bestanddel“ i undersøgelsen, er det Nationale Center for Atmosfærisk Forskning, der er udvalgt „for at fremme undersøgelsens formål“. Centret har, erklærer C.U., „medarbejdere med kvalifikationer – især indenfor optisk meteorologi – der er altafgørende for undersøgelsen“.

NICAP: Vi erkender, at det er nødvendigt at overveje alle mulige forklaringer på UFO-observationer, herunder også atmosfæriske fænome-

ner. Men det er svært at se, hvorfor en „væsentlig del“ af undersøgelsen skal kædes sammen med sådanne fænomener og skal understreges så voldsomt, med mindre man betragter nordlys, glødende luft og andre atmosfæriske betingelser som de mest sandsynlige forklaringer. Eftersom intet af bevismaterialet (på dette tidspunkt) var blevet fremlagt, endside undersøgt, kunne nogen sådan formodning næppe retfærdiggøres indenfor en virkeligt objektiv undersøgelse.

Den samme kommentar gælder for C.U.'s fremhævelse af det Nationale Center for Atmosfærisk Forskning. Dette synes at indebære, at „optisk meteorologi“-forklaringer måske også får tillagt større vægt end fysiske svar såsom faktiske indretninger (genstande).

REAKTIONSTESTS

I henhold til overenskomsten vil projektet „vige tilbage fra“ simpelthen at øge mængden af „opfattelse og indtryk“. (NICAP: Dette indbefatter åbenbart hoved-bevismaterialet)) „Vi forestiller os mange frugtbringende eksperimentale- og test-situationer“, der kan simulere de fysiske fænomener og deraf at indhøste viden om de menneskelige reaktioner herpå.

NICAP: Vi ved, at psykologer har drøftet sådanne tests, men vi har ingen rapporter om eventuelle metoder eller resultater. Det forekommer vanskeligt, om ikke umuligt, at kopiere sådanne tilfælde som erfarne piloters møder med UFO-formationer og andre lignende rapporter fra højt kvalificerede observatører.

På side 4 i C.U. accept-dokumentet står denne bemærkning:

„Da Project Blue Book fortsat behandler alle rapporter, har vi forstået, at universitetet ikke har nogen forpligtelse til at undersøge andre rapporterede observationer end dem, som forskningslederne (Dr. Condon og administratoren Robert J. Low) udpeger til undersøgelse“.

Eftersom dette blev godkendt af luftvåbnet, kunne man tro, det var et middel til at udelukke alle andre rapporter end dem, luftvåbnet præsenterede. Projektet har dog udbedt sig og modtaget mange flere, herunder flere hundrede fra NICAP.

Med hensyn til metoder, siger C.U.-dokumentet:

„Vi vil gennemgå Project Blue Book's optegnelser; tale med medlemmer af dets stab; rette henvendelse til myndigheder og grupper af interesserede borgere (som f.eks. NICAP); til-

rettelægge en standardiseret interview-procedure ...“

Efter dette og nogle få undersøgelser „i mar-ken“, skulle der etableres en operations-plan, der om nødvendigt kunne undergå ændringer. „Vi vil hele tiden“, ender dette afsnit, „regne med at holde os i nær kontakt med medlemmer af staben ved Project Blue Book og luftvåbnets afdeling for videnskabelig forskning“.

Den måske mest betydningsfulde bestemmelse fra C.U. omhandler upartiskhed i undersøgelsesarbejdet:

„Arbejdet vil blive udført under de mest rigoristisk-objektive betingelser, af forskere, der, så omhyggeligt som det kan afgøres, ikke har nogen forkærlighed eller forudfattede synspunkter vedrørende UFO-spørgsmålet. Dette er yderst vigtigt, hvis man ønsker, at offentligheden, Kongressen, embedsmænd (the Executive) og videnskabelige kredse skal have tillid til undersøgelsen“.

NICAP: Vi er helt enige heri. Dersom denne erklærede objektivitet gik tabt, eller mindske- des væsentligt, ville projektets resultater blive af ringe eller ingen værdi. Hvis de endelige konklusioner blev baseret på tendensløs under- søgelse, ville det afstedkomme værre polemik end nogensinde.

Oprindeligt skulle Colorado-projektet være af- sluttet den 31. januar 1968. En fem-måneders forlængelse er blevet bevilget, med øgede bevil- linger, der bringer totalbeløbet op på 523.000 dollars. Den endelige projekt-rapport vil først blive gennemgået af Det Nationale Videnskabs Akademi, derefter af luftvåbnets afdeling for videnskabelig forskning. Den endelige version (af rapporten) ventes ikke offentliggjort før til december 1968, muligvis senere.

Når NICAP nu redegør for denne kontrakt, betragter de den ikke som en strømpil for den endelige konklusion. Efter nogle års arbejde er betingelserne ændrede og antagelig også ind- stillingen hos nogle af videnskabsmændene.

En besynderlig paragraf, som vi stadig un- dersøger betydningen af, drejer sig om den om- tale, der skal gives Colorado-projektets fundne resultater. Af en eller anden årsag – der ikke er forklaret – anbefaler AFOSR (luftvåbnets afd. for vid. forskn.) kraftigt, at der sker hurtig offentliggørelse af artikler, skrevet af viden- skabsmænd ved projektet; artikler, der viser, hvorledes de nåede frem til deres konklusioner. (Disse skulle offentliggøres hurtigst muligt efter offentliggørelsen af den endelige rapport).

I afsnit B. 1. foreslår luftvåbnet først artikler

til „egne (passende) fag-tidsskrifter“. Dersom disse ikke kunne komme frem hurtigt nok, foreskrives en hurtigere metode.

OFFENTLIGGØRELSES-PLANEN

Som yderligere antydning af sit ønske om øjeblikkelige offentlige erklæringer fra viden- skabsmænd ved projektet, tilbyder luftvåbnet at fremskynde dem ved at offentliggøre artikler som (selvstændige) AFOSR-videnskabelige Rap- porter, dersom de er af „en så speciel betyd- ning eller en sådan umiddelbar nytte, at de for- tjener offentliggørelse forud for tidspunktet (off. i fag-tidsskrifter)“.

NICAP: Hvorfor er luftvåbnet så forhippet på at fremskynde projekt-videnskabsmændenes offentlige erklæringer?

Dersom projektets konklusion var positiv – med det resultat, at UFO'er er ukendte indret- ninger under intelligent kontrol – ville presset på regeringen blive enormt. Stillet overfor et sådant problem ville luftvåbnet og andre myn- digheder formentlig – i største hemmelighed – i ugevis undersøge, hvorledes de kunne udvikle en plan for, hvordan man skulle fortælle offent- ligheden det, uden at fremkalde panik. Luft- våbnet ville givetvis ikke med det samme kaste alle de videnskabelige indicier og beviser frem på tryk. De ville i stedet sylte disse oplysning- er, mens de regnede ud, hvordan de skulle få forklaret (egl. vendt) de tidligere officielle be- nægtelser af realiteten bag UFO'erne.

Projektets konklusion kunne tænkes ikke at give noget afgørende svar, men erkende eksis- tensen af et alvorligt problem og tilskynde til en ny, vidtspændende undersøgelse, muligvis på globalt plan.

Hér ville det heller ikke være sandsynligt, at luftvåbnet ville skynde sig at få det på tryk, med projekt-videnskabsmænd, der gendriver dets påstand om, at der ikke eksisterer noget problem.

Den endelige konklusion kunne måske blive negativ, med en ignorering af alt bevismateria- let fra piloter, flyveledere, radarfolk, astron- omer og mange andre højt kvalificerede observa- tører. I dette tilfælde ville UFO'er blive be- nævnt som manglende genkendelse af atmosfæ- riske fænomener, meteoror o.s.v., og som selv- bedrag, svindelnumre og fejltagelser af forskel- lig art.

Det ville være logisk at forstærke en sådan negativ konklusion så hurtigt som muligt, med al til rådighed stående videnskabelig støtte.

Dette ville være særligt vigtigt, fordi – som opinions-undersøgelser viser – omtrent 50 % af det amr. folk nu forkaster luftvåbnets benægtende forklaringer og anerkender UFO'er som virkelige, omend ikke nødvendigvis fra andre planeter.

KRITIKERE FRYGTER »CAMOUFLAGE«.

Ved at indføje afsnittene B 1 og B 2 har luftvåbnet banet vejen for en syndflod af erklæringer fra projekt-videnskabsmænd til støtte for den endelige konklusion. I egenskab af AFOSR-dokumenter ville de blive offentliggjort øjeblikkeligt til brug for landsomspændende pressemeddelelser, støttet af artikler i videnskabelige tidsskrifter.

Selv visse kritikere fra Kongressen og pressen af den nuværende luftvåben-politik kunne tænkes at være uvillige til at sætte sig op mod en sådan hær af respektable videnskabsmænd.

Nogle kritikere, som fra starten har været mistænksomme overfor et projekt, finansieret af luftvåbnet, vil nu måske være overbevist om, at de havde ret. De ville måske sige, at når luftvåbnet har indføjet afsnit B 1 og B 2 i kontrakten, må det allerede den gang have været temmelig sikker på en negativ konklusion –

NICAP AFVISER EFTERTRYKKELIGT DEN FORESTILLING, AT ALLE DISSE PROJEKT-VIDENSKABSMÆND NOGENSINDE SKULLE VÆRE GÅET MED TIL NOGEN SÅDAN HEMMELIG (FORHÅNDS)AFTALE.

kort sagt „camouflage“.

NICAP's medarbejdere har mødt og arbejdet sammen med de fleste af dem, i Boulders, i NICAP's hovedkvarter, eller „i marken“. De ved, uden ringeste tvivl, at næsten ingen, om nogen, ville have tilsluttet sig projektet under sådanne betingelser. Dersom de senere kom under vejrs med nogen sådan pression, ville de gøre alt, der var dem muligt for at lukke den ude, og nå frem til et ærligt svar, baseret på saglige beviser.

Men der er en anden mulighed. På daværende tidspunkt havde relativt få indflydelsesrige videnskabsmænd offentligt forkastet luftvåbnets svar – skønt mange siden da har gjort dette. Luftvåbnets repræsentanter følte sig måske sikre på, at ingen kreds af agtværdige videnskabsmænd ville acceptere UFO'er som en realitet. Det kunne have forekommet dem uden

risiko at forberede dette ekstraordinære program til en fremsættelse af et negativt svar.

Men Colorado-videnskabsmændene er ikke forpligtede til at følge luftvåbnets plan – omend kontrakten kraftigt tilskynder dem til at samarbejde. Nogle ville ikke støtte et negativt svar – der er allerede uenighed mellem videnskabsmændene, som Projekt-administratoren J. Low ved en konference i Washington i oktober indrømmede overfor NICAP's direktør (Keyhoe o.a.) og underdirektør Lore (har efterfulgt Hall). Vi kan allermindst forvente afstandtagen fra den endelige konklusion – uanset hvad den bliver – fra adskillige af de videnskabelige undersøgere.

Vi vil formentlig ikke kende den endelige konklusion før sent i 1968, selv om Dr. Condon har ret til at afslutte projektet med 30 dages varsel; dette er imidlertid usandsynligt. Den oprindelige plan var at afslutte det den 31. januar 1968, men det blev forlænget til 30. juni.

Det var meningen, at den endelige rapport skulle gå direkte til AFOSR, men det er blevet modificeret til at omfatte et første gennemsyn af Det nationale videnskabs akademi. Akademiets gennemsyns-udvalg kunne godkende rapporten uden ændringer. Det kunne godkende den med forbehold. Eller det kunne forkaste den helt. (Hvorvidt gennemsyns-udvalget kunne tillade ændringer i projektet eller skulle sende den forkastede rapport til AFOSR, er ikke blevet oplyst).

Kontrakten sætter ikke nogen tidsbegrænsning for luftvåbnets gennemgang af rapporten, eller, hvis man dér ønsker det, for forberedelse af en afvisning. Det kan nå at blive 1969, før projektets resultater bliver bekendtgjort.

I den mellemliggende tid vil NICAP af al evne forsøge at fremme en upartisk videnskabelig undersøgelse.

UFO Investigator, nov-dec. 67. / IOKj

DAGENS LILLE TANKE

(går til Sovjet som vil ha international UFO-forskning).

*Sandelig tror jeg
at Sovjet har rett –
jorden må være
UFO-beredt!*

Adrian.

Mc Donald om Condon

Under et foredrag: „Videnskab, Teknologi og UFO'er“, som den 26. januar i år blev afholdt for ansatte ved United Aircraft Research Laboratories, sagde taleren, vor utrættelige forbundsfælle Dr. James E. McDonald blandt andet:

I de forløbne måneder har jeg været hos de fleste af de institutioner i Washington, som kunne formodes at ville tage UFO'er op til fornyet og indgående overvejelse. For kort at sammenfatte mine resultater: – nul-komma-nul -. På trods af NASA's (den amr. rumforskningsstyrelse) påstand om, at de har afstemt hele deres rum-program efter „eftersøgning efter liv i rummet“, synes NASA end ikke det mindste interesseret i at se på UFO-problemet. Andre videnskabeligt orienterende institutioner kan måske se spidsfindige (hårfine) politiske risikomomenter ved at bevæge sig ind på UFO-problemet. Kongressen synes utilbøjelig til at tage skridt til nogen aktion. Og ved enhver henvendelse hører man: „Vent, til Colorado udfærdiger sin rapport“.

CONDON-KOMITEEN:

Efter bølgen af observationer i sommeren 1965 og en lang række angreb (voldsom kritik) fra pressen, (se bl.a. Mc-Donald-bogen), tog luftvåbnet skridt til at gøre noget ved UFO'erne. Jeg har talt med tilstrækkeligt mange mennesker – med direkte og indirekte tilknytning til den begivenhedsrække, der førte fra epoken i august 1965 til offentliggørelsen i oktober 1966 om 300.000 dollars-projektet ved University of Colorado – til, at jeg kan føle mig helt og aldeles sikker, når jeg siger, at publicrelation-vanskeligheder, og ikke videnskabelige overvejelser, var af afgørende betydning for oprettelsen af det projekt, der nu, i Colorado, ledes af Dr. E. U. Condon.

Rent ud sagt er mine første forhåbninger om, at Condon-komiteen ville arbejde energisk og

fordomsfrit for at løse UFO-problemet, blegnet ganske betydeligt, efterhånden som tiden er gået. Dette er ikke stedet til detaljeret at redegøre for min voksende pessimisme; men jeg må ærligt sige, at jeg ikke længere betragter Dr. Condon's indstilling (approach) hverken som videnskabeligt energisk eller videnskabeligt særlig fordomsfri. Dr. Condon har overfor mig direkte erklæret, at han ikke selv er interesseret i at foretage noget interview af vidnerne til de klassiske tilfælde (observationer), som har ført til selve det problem, han påtog sig (at arbejde med). Og han har gentagne gange tilkendegivet en næsten manisk (whimsical) forkærlighed for tosse- og kultist-(religiøst-fanatiske)-aspekterne af UFO-problemet. Jeg vil hævde, at man nemt og med sindsro kan drage en meget effektiv skillelinie mellem det irrelevante tosse-stof og dét, der fortjener videnskabelig opmærksomhed; derfor finder jeg det vanskeligt at retfærdiggøre Dr. Condon's interesse for tosse-aspekterne – når han samtidigt nægter at beskæftige sig med rapporter fra piloter, videnskabsmænd, ingeniører, politiofficerer og alle de andre troværdige vidner, hvis udsagn har gjort så stort et indtryk på de fleste af dem, der har været villige til personligt at undersøge dem (udsagnene).

Jeg nærede forhåbninger om, at Condon-komiteen ville vise sig at blive et vendepunkt for videnskabelig konfrontation med UFO-problemet, og jeg forstår fuldtud, hvor let det i Washington er at sige: „Lad os vente på Colorado“. Det lyder fornuftigt; men kun i Washington – ikke i de kredse, hvor en stor mængde UFO-bevismateriale allerede er blevet afvejet. I sådanne kredse ser den nuværende situation – på grund af Dr. Condon's offentligt udtalte indstilling – mørk og dystre ud.

Der er hér problemer så ømtålelige, at jeg ikke kan drøfte dem fuldtud i denne sammenhæng. Men en grundlæggende forudsætning synes nu at være at få en fuldstændig ny undersøgelse i gang, totalt befriet for afhængighed af nogen af de institutioner, der tidligere har haft noget ansvar for UFO-undersøgelser. Jeg står ikke her og råber: „Whitewash!“ (Hér nærmest: „at spille under dække“, „camouflage“ eller „tilsløring af de faktiske forhold“).

Intet er så sikkert som det uventede.

Engelsk ordsprog.

Jeg ser ikke nogen „camouflage“ undervejs. Jeg ser i stedet en masse mennesker, hvis mening om UFO'er forlængst er afgjort (fastlåst) – der mekanisk udfører handlinger, som ikke er videnskabeligt motiverede, og som bevæger sig i retninger, der ikke varsler godt for nogen snarlig afklaring af UFO-problemet.

Situationen er tilstrækkeligt mørk og dystert til, at der er dage, hvor jeg – på trods af, at jeg gennem mine undersøgelser er blevet ført endnu nærmere mod tilslutning til den ikke-jordiske hypotese – næsten vil ønske, at en eller anden ville komme og *på afgørende måde* påvise, at UFO'er „bare er noget, der bliver set af en masse skøre kugler“, og ikke noget-somhelst andet. Så kunne jeg glemme hele affæren og vende tilbage til det, jeg arbejdede på, da jeg i foråret 1966 for første gang besluttede mig til at se lidt nøjere på UFO-problemets hele historie. Men jeg véd så udmærket, at dette håb er nytteløst. Så vagt og sårbart er bevismaterialet simpelthen ikke. TVÆRTIMOD!

Fodnote: W. Markowitz har i „Science“, 157, 1274 fra 1967 udtrykt frygt for, at „videnskaben i det 21. århundrede med undren vil betragte det forhold, at US-luftvåbnet, i en videnskabelig tidsalder som vor, skulle være nødsaget til at støtte (stå fadder til) gentagne undersøgelser af UFO'erne“. Dr. Edward U. Condon, leder af en løbende UFO-undersøgelse med støtte fra luftvåbnet, blev i et interview fra den 27. sept. 1967 med „Rocky Mountain News“ citeret som i det store og hele enig med Markowitz, og mere specifikt omskrev han Markowitz's udtalelser ved at sige, at „det 21. århundrede vil måske dø af grin (når man ser tilbage på de mange ting, vi har foretaget os). Denne (Colorado's UFO-undersøgelse) kan tænkes at blive en af dem“. Han erklærede: „Jeg er næsten tilbøjelig til at mene, at sådanne undersøgelser ikke burde fortsætte, med mindre nogen kommer frem med en ny idé til, hvordan man skal nærme sig problemet“.

Foredragsmanuskriptet / IOKj

UFO-feber i Sovjetunionen

Pravda synes, at det er på tide at dementere flyvende tallerkeners eksistens.

Fra vor korrespondent.

MOSKVA, TORSDAG AFTEN.

Flyvende tallerken. – Findes de? Ja, det er muligt, siger visse sovjetiske forskere. Nej, dunderer videnskabs-akademiet. Alle rapporter om uidentificerede flyvende genstande, UFO'er, er kun „antividenskabelige sensationer og spekulationer. De observerede genstande er alle af velkendt oprindelse“, hedder det.

Spørgsmålet om UFO'er har tydeligt givet anledning til en animeret diskussion, og i dag tog selve partiorganet Pravda sagen op og tilbageviste skarpt de personer, som i den sovjetiske presse, radio og TV har påstået, at man endog i Sovjetunionen i løbet af de sidste år har iagttaget UFO'er, og at man ikke kan se bort fra, at det drejer sig om ukendte rumfartøjer.

Pravda meddelte, at spørgsmålet om UFO'er er blevet behandlet ved et specielt møde med videnskabernes akademis afdeling for almen og anvendt fysik, og at man således har fastslået, at rapporterne om UFO'er ikke er andet end propaganda, og at de har karakter af antividenskabelige sensationer. Disse spekulationer har intet som helst videnskabeligt grundlag, og de iagttagne genstande er alle af velkendt natur, forklarede akademiets formand.

Komité nedsat

Det er kun kort tid siden, den sovjetiske presse, radio og TV blev opmærksom på UFO'er, og en kendt astronom, professor Ziegel ved Moskvas flyveinstitut afslørede, at ca. 200 mystiske genstande var blevet iagttaget endog med det blotte øje, men også på radarskærme. Og for nærmere at tydeliggøre disse problemer og indsamle informationer nedsattes en speciel komité samtidig med, at folk blev opfordret til at rapportere deres iagttagelser. Endvidere hør-

tes røster om et intimt samarbejde med forskere i de vestlige lande på dette område.

Men af en eller anden grund synes myndighederne nu, at det er gået for vidt med denne „tallerkenfeber“, og at det er på tide at vende tilbage til det vanlige og fastslå den gamle og prøvede teori, at det altsammen er bluff fra ende til anden, og ingen uidentificerede flyvende genstande overhovedet kan forekomme inden for Sovjetunionens grænser.

NATO-ballon

Og med hensyn til en mærkelig stor ballon, som for ikke så længe siden blev iagttaget over Bulgariens hovedstad Sofia, så ved Pravda nu, at det drejer sig om en „spionballon“, opsendt af NATO's efterretningstjeneste.

Debatten om UFO'ernes eksistens eller ikke turde imidlertid ikke være afsluttet med dagens artikel i Pravda, men denne debat kommer formodentlig til at finde sted bag kulisserne, thi når Pravda har sagt fra på denne måde, bliver der i fremtiden ikke plads hverken i presse, radio eller fjernsyn til nye fantasiægende rapporter om flyvende tallerkener og andre UFO'er.

J. F.

Berl. Tid. fredag 1. marts 1968.

USA - Sovjet samarbejde?

Colorado-projektet har planer om at udveksle oplysninger og tekniske metoder med russerne, skriver Roscoe Drummond, en redaktør med fast spalte i flere aviser. Han udspurgte Dr. Condon, efter at USSR havde offentliggjort sit storstilede UFO-undersøgelelsesprogram. Citater fra interviewet:

„Lederen af den nye russiske kommission ... vil blive indbudt til USA som den amerikanske gruppes gæst og (vil få) tilbudt adgang til alle de oplysninger om UFO'er, de amerikanske videnskabsmænd har indsamlet. Dr. Condon og hans projekt-leder Robert J. Low kunne tænke sig at få iværksat en fuldstændig udveksling af data, og en nær arbejds-forbindelse med de russiske forskere (indenfor området)“.

UFO Investigator, nov.-dec. 67 / IOKj

☆

Indbinding af UFO-NYT...!

Det er desværre alt for få, som indtil nu har benyttet sig af det gode tilbud om indbinding af UFO-NYT. – Vi må have mange flere med. – Det er første gang, UFO-NYT tilbyder sine læsere denne service. – I tilfælde af svigtende interesse, vil der i fremtiden ikke være grundlag for at gentage forsøget med denne indbindingsform.

Gør alvor af det, send en eller flere årgange af UFO-NYT til indbinding. De vil så i løbet af et par måneder modtage de smukke bøger retur.

Skulle De mangle ét eller flere numre af nyere årgange, bedes De ringe eller skrive til UFO-NYT's ekspedition efter disse. Levering til ordinær pris så længe lager haves.

Har De slet ikke årgang 67, kan denne leveres indbunden for 37,50 kr. + forsendelse.

Ved levering af egne numre koster indbindingen, som er udført i 1/1 bind – mørkeblå leatherlex og ægte guldryk:

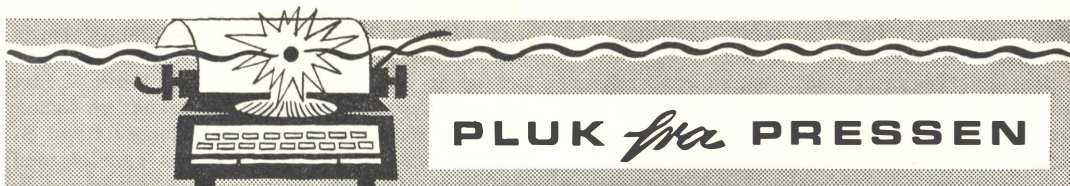
15,00 kr. incl. moms. og forsendelse v/ betaling forud.

17,00 kr. incl. moms. og forsendelse v/ returnering pr. efterkrav.

Send hefterne til:

**Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal, th.,
5700 Svendborg. – Tlf. (09) 21 58 44.
Postgiro nr. 14 78 03.**

N.B. Sidste indleveringsfrist: 17. april 1968.

PLUK *fra* PRESSEN

Han ser flyvende tallerkener overalt på gader og veje

Fredericiansk emigrant, 32-årige Ola Engdahl Jensen, skriver til sine forældre om adskillige flyvende tallerkener i Australien.

– Vi kan sandelig også være med her, hvad angår mord, røverier. Foruden at vi slår alle rekorder i at have flyvende tallerkener omkring os. Tallerkenerne er meget aktive i denne tid. De lander så tæt på bilerne, at man ikke kan komme ud, men hvis man prøver at røre dem, letter de. Der er ikke nogen tvivl om, at det er flyvende tallerkener, både politiet og luftvåbnet er med i legen.

Sådan skriver den 32-årige Ola Jensen i et brev, dateret den 21. november fra Perth i Au-

stralien, til sine forældre Johs. og Ruth Ravn, Kongensgade 53, Fredericia.

Fru Ruth Ravn fortæller, at sønnen, der er rørnedlægningsformand på et olieraffinaderi i Perth flere gange i år har skrevet hjem om flyvende tallerkener.

– Vores søn har arbejdet på raffinaderiet i Fredericia, men emigrerede med sin hustru for nogle år siden til Australien.

– Jeg ved, at min søn har begge ben på jorden, og han kunne aldrig drømme om at skrive, at der var flyvende tallerkener i Australien, hvis det ikke passede.

*Jysk Aktuelt (Kolding Social-Demokrat),
1. dec. 1967.*

Signaler fra Venus

Tidens mest avancerede elektrontechnik har bidraget til at bekræfte Einsteins relativitets-teori, hvorefter tyngdekraften kan bremse lys og radiobølger.

Et team af fysikere fra Massachusetts Institute of Technology fik kastet ultrakorte bølger mod Venus og Mercur, da de to planeter stod bag solen. Denne position blev valgt for at sikre, at signalerne gik tæt forbi solen. Men det var i virkeligheden signalernes ekko, man var interesseret i. Også de måtte passere tæt forbi solen, og mens solen ikke vil tilbagesende ultrakorte radar-signaler, så vil Venus og Mercur, forklarer magister Asger Lundbak.

Signalerne kom også tilbage, og mens de passerende solens tyngdefelt, kunne fysikerne måle,

at de blev bremset i deres fart, ganske som Einstein har forudsagt med sin teori.

Til Washington Post siger dr. Irwin Shapiro, som er fysiker-holdets leder: – I virkeligheden var vi lidt skuffede. Det er enhver fysikers håb at kunne bevise, at Einstein tog fejl. Man har forsøgt det i 52 år, men hver gang det kommer til det afgørende eksperiment, har Einstein igen fået ret.

n. b.

Politiken, fredag 1. marts 1968.

Angrebet af marsmænd

En officer i militærlejren Cinco Picoa på øen Terceira i Azorerne hævder, at han for et par dage siden blev overfaldet af mandskabet på en flyvende tallerken.

Officeren, den 36-årige løjtnant Serafim Vieira Sebastiao, betegnes som en ædruelig

mand, der aldrig har haft hallucinationer eller vrangforestillinger af nogen art.

Sebastiao advarede telefonisk en officerskammerat imod den flyvende tallerken, fordi den var så tæt ved Jorden, at han kun kunne skimte besætningens enkelte medlemmer.

Da han gik uden for for at belyse genstanden med sin lommelygte, kom der fra tallerkenen en gassky, der slog ham omkuld. Her blev han fundet nogle minutter senere.

Et blad på Terceira mener, at der måske er tale om en amerikansk meteorologisk ballon - der er en amerikansk garnison i lejren - idet der netop på det tidspunkt blev sendt en ballon til vejrs. Muligvis har denne ballon rørt ved en højspændingsledning og er blevet opladet med statisk elektricitet.

Sebastiao fastholder imidlertid sin version.

Vendsyssel Tidende (Hjørring) 8. febr. 1968.

Eksperiment på Månen

PASADENA, ONSDAG.

Amerikanske rumteknikere udførte i aftes med et radiosignal fra Jorden til Månen et lige så risikabelt som enestående eksperiment, idet de lod raketterne på det ubemandede rumskib "Surveyor V", der står på måneoverfladen, sætte i gang.

Det er første gang, at raketterne på et rumskib, der befinder sig på Månen, blev startet. Formålet med forsøget var at finde ud af, hvordan måneoverfladen vil reagere, når fremtidens bemandede rumskibe skal starte fra Månen.

Rumteknikere ved jetkraftlaboratoriet i Pasadena sagde, at eksperimentet var risikabelt, fordi "Surveyor V" står på en skråning og let kunne være væltet, da raketterne satte i gang.

Videnskabsmændene tilføjede dog, at de hele tiden „opretholdt god kontakt, hvilket tydede på, at rumskibet overhovedet ikke var blevet beskadiget“.

Under forsøget, der varede et halvt sekund, tog måneskibets indbyggede kameraer billeder af måneoverfladen. Resultatet af forsøget vil ifølge jetlaboratoriet først blive kendt, når optagelserne bliver sendt fra rumsonden tilbage til Jorden.

Fyns Stiftstidende, 13. sept. 67.

☆

San Marco C.

San Marco C. er navnet på et amerikansk-italiensk fællesforetagende til opsendelse af videnskabelige instrumentforsynede satellitter fra en flyvende stabelafløbningsplatform ud for

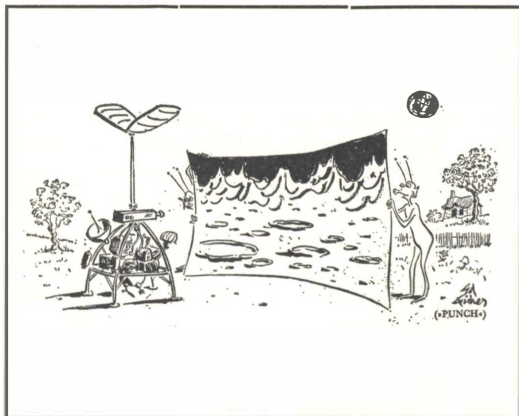
Kenyas kyst i Østafrika. Den første San Marco blev med held sendt op d. 15. december 1964, den anden d. 26. april 1967. I 1969 eller 1970 vil San Marco III gå til vejrs. Formålet er at undersøge atmosfæren i en højde af omkring 200 km over Ækvator.

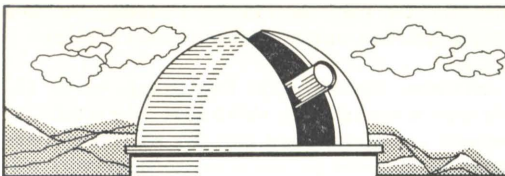
Jyllandsposten, 7. jan. 1968.

☆

Brusebade i rummet

Astronauter på vej til Månen eller lignende fjerne egne behøver ikke undvære deres brusebad. Teknologerne har været bekymrede over vands opførsel i tyngdekraftfrit miljø. Under disse forhold opfører vand sig omtrent som sirup. Det flyder tykt og må skrubes af. Problemets løsning: en telefonbruse med 5 kg's tryk. Næste problem: hvordan i alverden får man plads til et brusebad i et rumskib, hvor al plads er kostbar?

ASTRONOMI

En amerikansk og en russisk astronom diskuterer fremmed liv

Alex Saunders.

Et af de mest bemærkelsesværdige litterære samarbejder, der er optegnet, er dét mellem den amerikanske Dr. Carl Sagan fra Harvard Universitetet og Shithsonian Astrophysical Observatory og den russiske akademiker Joseph Shmuelovich Shklovskii fra Sternberg Astronomiske Institut. Da de aldrig havde mødtes personligt, samarbejdede de per post, og producerede således en bog på nær ved 500 sider, kaldet „Intelligent Liv i Universet“.

Denne artikel er for det meste baseret på John Davys anmeldelse („Hvad i alverden foregår der derude?“) i Globe Magazine fra 20. august 1966.

Når vi undersøger udsigterne for liv på andre medlemmer i Solens familie, bliver vi mere og mere modløse. Merkur og Venus synes for varme. Mars har en (alt) for tynd atmosfære. Jupiter og Saturn er tilsyneladende dækket af ammoniak og methan. Og de tilbageværende Uranus, Neptun og Pluto er alt for kolde. Således er, set fra en jordboers synspunkt, kun hans egen planet begunstiget med liv.

Men vent! Hvad ville udsigterne være for en marsiansk astronom, der undersøgte Jorden? Hvis spørgsmålet blev stillet ham: „Hvorfor anser De det umuligt for liv at eksistere på den tredje planet fra Solen?“ ville han måske svare: „Når vi undersøger dén klode, ser vi den indhyllet i en dødelig gas kaldet oxygen. Det er velkendt, at dette meget reaktive element let kombineres med næsten alt, inclusive de ustabile forbindelser af brint, kulstof og kvælstof af hvilke levende organismer er bygget. Alle tegn på liv på den tredje planet vil sikkert hurtigt blive oxyderet til støv og aske“.

Naturligvis ville marsianeren være uvidende om et bestemt faktum. Hvordan kunne han kende de forbavsende metoder, der er udviklet af vore legemer til at hamle op med oxygen, så de ikke brænder op?

Hvilke tegn på liv ville blive afsløret af marsianske satellitter, der fotograferer vor overflade? Overhovedet ingen tegn, ifølge Carl Sagan og to andre kolleger, Steven Kilston og Robert Drummond. Deres konklusioner (skrevet i Icarus) blev afledt af et studium af adskillige tusinde fotografier taget af Jorden af Tiros og Nimbus, meteorologiske satellitter.

Man må også erindre sig et par vigtige faktorer. For det første var vejrssatellitterne meget nærmere end Mariner 4 – blot et par hundrede miles over overfladen. Dernæst har billederne en opløsning på én kilometer (0,6 miles), adskillige gange bedre end Mariner 4's fotografier.

Den nære fotografiske undersøgelse fik de tre videnskabsmænd til at mene, at kun fire træk kunne give en idé om jordisk liv. Vores hypotetiske marsianske astronom ville derfor have grublet over sådanne ting som:

(1) Et retvinklet net af skovrydning i Cochrane, Ontario, der er en følge af canadiske skovhugningsoperationer. (2) En nylig afsluttet og derfor lys sektion af Interstate Highway 40 i Tennessee. (3) En langagtig sky i Davis Strait (enten naturlig eller et jet-kondensationsspor). (4) Et retlinet drag på den marokkanske kyst, som faktisk er en naturlig halvø.

Hvis adskillige tusinde fotografier med meget bedre opløsning end dem fra Mariner 4 kun opviser tre objekter, som antyder liv (og et, der faktisk giver falsk antydning), så er det

meget usandsynligt, at kun toogtyve fotografier af Mars med lavere opløsning ville afsløre tegn på liv på den røde planet.

Hvis der eksisterer 150.000 millioner stjerner alene i vores galaxe med en betydelig del af dem med lignende forhold som Solen, så er det logisk at tro, at vores Sol ikke er enestående. Også logisk for troen på den store sandsynlighed for, at der er tusinder af millioner af planetsystemer som vores.

Dette har fået Sagan og hans med-forfatter Shklovskii til at konkludere, at vores galaxe kan indeholde ikke mindre end 1.000 millioner beboelige verdener. De nærmeste lovende stjerner er Epsilon Eridiani (10,3 lysår borte), Epsilon Indi (11,3 lysår borte) og Tau Ceti (12,2 lysår borte).

Man undrer sig over (the wonderment is), hvor mange af disse hypotetiske planeter, der kan opvise liv? Og mere interessant, hvilken procentdel af disse huser teknisk avancerede civilisationer?

Det følgende er tre citerede afsnit fra John Davys anmeldelse.

„I de senere år har et antal forskere frigjort elektriske gnister – miniaturelyn – gennem blandinger af gasser og dampe (vand, ammoniak, brint, methan) som tænkes at repræsentere primitive planetatmosfærer. De er blevet belønnet med i de fremkomne blandinger at opdage en stor mangfoldighed af komplekse organiske stoffer som sukker, aminosyrer, urea og andre, der har forbindelse med liv.

Det næste skridt er at forberede et kompleks molekyls reproduktion af sig selv. Dette er også blevet gjort i reagensglas, ved produktion af en simpel form for nucleinsyre, det genetiske materiale, der kontrollerer arvelighed. Men der er en lille vanskelighed: reaktionen foregår kun ved tilstedeværelsen af et enzym af en levende organisme. Enzymet er et protein – dog er syntesen af proteiner kontrolleret af nucleinsyrer.

Hvis der behøves et protein til at danne en nucleinsyre, og der behøves en nucleinsyre til at danne et protein, så vil udsigterne for liv i den primitive planetariske suppe være ringe. Derfor må vi formode, siger Sagan og Shklovskii, at nogle nucleinsyrer dannes spontant. Derfra kan man forestille sig en gradvis evolution, styret af naturlig udvælgelse, af endnu mere komplekse masser af molekyler, der efterhånden fører til celler og flercellede organismer“.

Derfor, siger forfatterne, kan liv på jordlignende planeter i princippet findes i stor

mængde. Og med den tanke i sindet, vækkes nysgerrigheden naturligt om deres mulige udseende.

Eftersom jordisk miljø frembragte vores nuværende menneskelige skikkelser (og intellekt) gennem evolution, hvad kan der så (ikke) være blevet produceret på planeter hinsides vort solsystem. Sælsomme miljøforhold kunne udvikle sælsomme væsener.

Et miljø med en uklar atmosfære, for eksempel, kun transparent for radiobølger, kunne skabe organismer med radioøjne. Men Sagan påpeger, at et radioøje ville have den mægtige diameter på en halv mile! Det er under forudsætning af, at det skal være lige så virkningsfuldt som et lysøje. Imidlertid ville jordlignende planeter sandsynligvis have udviklet jordlignende beboere, hvor tilstedeværelsen af lys skulle frembringe noget, genkendeligt som et øje.

Forfatterne tror, det er rimeligt at antage, at universet indeholder mange stjerner ligesom Solen. At disse stjerner har mange omkredsende planeter, af hvilke nogle i rimelig grad er jordlignende. Og at et betydeligt antal bærer intelligent liv, der efterhånden bliver tekniske civilisationer.

Tag vor egen tekniske civilisation, der målt med den kosmiske tidsskala kun har eksisteret i et meget kort tidsrum. Hvis vi ikke er enestående, så må der også eksistere andre tekniske civilisationer. Mange andre, nogle endog ældre end vor civilisation.

Endnu ældre? Godt, måske ikke. For det kan være en universel egenskab ved fremskredne fremmede civilisationer, at de tilføjer sig selvdestruktion tidligt i livet, muligvis ved umoden pillen ved atomenergien.

Men hvis det modsatte holder stik, hvis de overlever og blomstrer og er opsat på kosmisk udforskning, ville der være et stærkt ønske om interstellar kommunikation. Problemet er tids-elementet, det øjensynligt uoverstigelige problem.

Hvis f.eks. Epsilon Eridiani havde en sådan avanceret planet, der triumferende transmitterede et budskab til os ved omkring lysets hastighed, ville det blive modtaget over ti år senere. Vort svar (idet vi forudsætter, vi var i stand til at gøre det) ville tage andre ti år for at nå dem. De (aldrende) astronomer, der havde helliget sig dette arbejde, måtte være i besiddelse af en særlig slags stædig tålmodighed.

Tanken om, at de nærmeste stjerner med planeter, med højt avancerede teknologier, skulle forsøge på at kontakte andre på 21-antimeterbåndet, er måske imidlertid blot et længselsfuldt ønske. Mere sandsynligt ligger disse planeter hundreder – hvis ikke tusinder – af lysår borte.

I bogen „Intelligent Liv i Universet“ antager Sagan, at en million civilisationer, for det meste vores overlegen, i øjeblikket er ved at udforske vor galaxe med relativistiske hastigheder. Deres søgen gælder planeter af jordtypen. Hvis nu kun et stjerneskip fra den million civilisationer lander på sådan en kugle hvert år, så må enhver sådan planet blive besøgt hvert tusinde år. Dette er beregninger, som Shklovskii anser for lidt for optimistiske.

Har Jorden været vært for sådanne besøg i fortiden? Bliver vi til stadighed besøgt?

M. M. Agrest, en russisk forsker taler om Sodom og Gomorras destruktion ved en kerneeksplosion forårsaget af ikke-jordiske væsener.

Nogle dybtstående mennesker tror, at en fresko på en klippe i Sahara forestiller en marsboer i rumdragt. Andre er uenige, idet de mere konventionelt erklærer, at det er et menneske i en ritual maske og dragt.

Hvad angår Carl Sagan, har han noget at sige om fremmede besøg. Fra John Davys oversigt: „Sagan er mere imponeret af en legende om oprindelsen af numerernes civilisation, der, ifølge Alexander Polyhistor's beretning, blev afledt af „et dyr udstyret med fornuft, der blev kaldt Cannes“. Dyrets hele krop var lig en fisks og havde under en fisks hoved endnu et hoved og også fødder nedenunder ligesom et menneskes, tilføjet fiskens hale. Dette væsen plejede om dagen at tale med mennesker, men tog ikke føde til sig i den periode, og han gav dem indsigt i bogstaver, videnskaberne og enhver slags kunst. Han lærte dem også at bygge huse, at grundlægge templer, at udarbejde love og forklarede for dem principperne i geometrisk kundskab’.

„Sumerernes guder“, siger Sagan, „var hver tilknyttet sin stjerne. Kosmos blev styret af en forsamling af guddomme, og der er blevet signeter tilbage, der afbilder solignende objekter omgivet af forskellige antal planeter. Sådan et billede“, skriver Sagan, „er ikke ganske forskelligt fra, hvad vi kunne forvente, hvis et netværk af civilisationer i forbund bandt galaksen sammen“.

Flying Saucers,
oktober 1967.

/ Mog.

Udspioneres Jorden? - Måske!

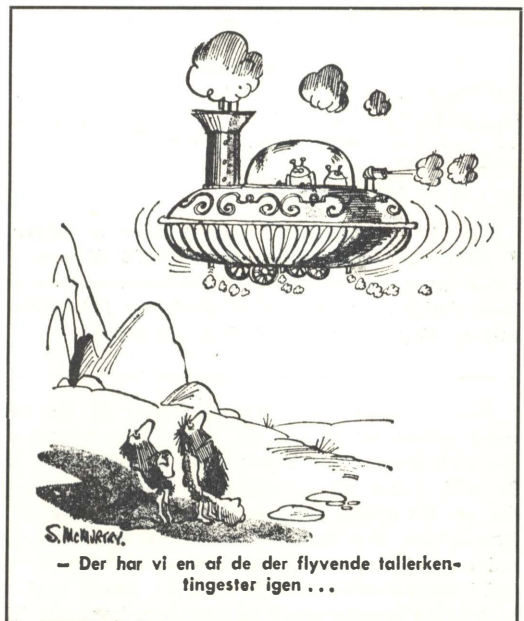
UPI - Washington, 18.-6.-1967.

Det kan tænkes, at der er nogen derude (i rummet), der aflurer os. Denne mulighed, - at en os overlegen civilisation langt ude i universet allerede har „drejet sig ind“ på vore radioudsendelser - bliver fremsat af Dr. Robert Jastrow, leder af Goddard Institute for Space Sciences under NASA.

„På et eller andet snarligt tidspunkt“, sagde han, „kan vi måske forvente at høre fra en anden sols planet, hvis teknikere på området: „jordisk sprog- (jargon) kommunikation“ har aflyttet (egl. læst) os i årevis“. Jastrow har skrevet en bog om rumforskning: „Red Giants And White Dwarfs“ (Røde kæmper og hvide dværge), hvori han drøfter livets udvikling på Jorden og „den matematiske sandsynlighed for“, at der også i andre solsystemer findes liv.

„Gensidig radioforbindelse med en anden verden vil måske blive mulig i dette århundrede“, ifølge Jastrow, men direkte fysisk kontakt med væsener fra det ydre rum kan man næppe forestille sig (is not foreseeable).

Interplanet. News, aug. 1967. / IOKj

Indicier for den manglende planet

Af Phillip Harrison.

Ude forbi planeten Mars ligger et enormt bånd af klipper, kendt som Asteroide-bæltet. Astronomer og andre videnskabsmænd, der har studeret Asteroiderne så vel som de talløse meteoritter, der er faldet på vor jord, er fast overbevist om, at der engang var en planet i vort solsystem mellem Mars' og Jupiters baner. Den var sandsynligvis lille, kun 2/3 af vor Jords diameter, og den havde en omløbstid på 3,3 år. Men den blev enten ødelagt under dannelsen eller eksploderede, efter den var dannet.

Undersøgelse af Asteroide-bæltets position viser, at det ligger lige på den grænse, hvor „temperaturzonen“ for liv, som vi kender det, begynder og slutter (afhængigt af anskuelsesretningen). Således kan „planeten“, hvis der har været nogen, meget vel have været i en tilstand af konstant uro, forårsaget af de umådelige temperaturændringer, der kunne findes på dette sted. Et perfekt eksempel på denne „zone“ ville være, kort at diskutere planeterne Mars og Jupiter, for Mars ligger lige indenfor i denne zone (som jorden), mens Jupiter ligger udenfor denne zone. (Se figur 1).

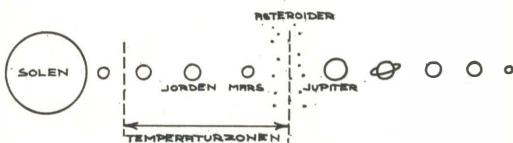

Fig. 1. De relative beliggenheder af Mars, Jupiter og Asteroide-bæltet i forhold til temperaturzonen, der er nævnt af forfatteren. Denne zone dækker en afstand af omkring 100.000.000 miles. (Tegningen ikke i skala-målestok)

Mars kredser om solen på knapt to år, da dens cyklus er på ca. 687 dage. Den bevæger sig i en excentrisk bane; somme tider er den 35 mill. miles og somme tider 234 mill. miles fra os. På denne rødlige planet med hvide polarkalotter, der kan være sne på overfladen, vokser kalotterne i Mars-vinteren og skrumper ind i Mars-sommeren. (Se figur 2). Derpå bliver blågrønne arealer mere udtalte som kontrast til

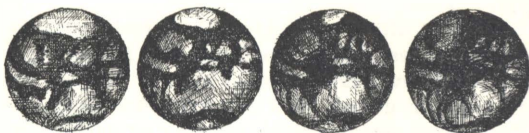

Fig. 2. Indskrumpning af den polarkalot, der vender mod Jorden i en 3-måneders periode. Bemærk intensivering af de mørkere arealer, efterhånden som kalotten svinder. (Efter Zim & Baker: Fakta om Stjerner). | Mog.

de mægtige rødlig-brune arealer, der muligvis er uhyre ørkener. Mars' klare atmosfære indeholder store mængder kvælstof, kuldioxid, spor af vanddamp, men meget lidt fri ilt. Temperaturerne når 50 grader (Fahrenheit) nær ækvator.

Der er stor interesse omkring muligheden af liv på Mars. Mens de fleste astronomer og videnskabsmænd er enige om, at der sandsynligvis er en eller anden slags planteliv dér, er de også enige om, at muligheden for menneskeligt liv er lille. Skønt ingen diskussion om Mars ville være komplet uden at gå ind på de såkaldte kanaler, ville dette gå uden for hovedformålet med denne artikel. Det vil imidlertid være tilstrækkeligt at sige, at foretagne eksperimenter indikerer, at disse kanaler sandsynligvis ikke er lavet af mennesker.

Mars har to måner: Deimos (frygt) og Phobos (panik). Begge er temmelig små (henholdsvis 5 og 10 miles i diameter), idet de leder videnskabsmænd til at tro, at de engang var dele af en „manglende“ planet og blev indfanget af Mars' gravitationsfelt. Dette er imidlertid kun gisning. Det er interessant at notere, at Phobos kun er 4000 miles fra Mars-overfladen og står op og går ned tre gange på et Mars-døgn, som er ca. 25 timer langt.

Jupiter er på den anden side en planet helt forskellig fra Mars. Den er den største planet i solsystemet, over 88.000 miles i diameter (elleve gange Jorden). Over 1300 legemer af Jordens størrelse kunne være inde i denne mægtige planet! Siden den er længere væk fra Solen end Mars, kan vi forvente, at dens år er længere. Og det er det, for det tager Jupiter 12 år at

cirkle omkring Solen! Eftersom dens akse kun hælder med 3 grader, er planeten uden årstider. Kraftige teleskoper afslører en rigdom af mærker på planeten - farvede bånd, der omgiver den fra ækvator til polerne, mystiske pletter i gult, brunligt og lyserødt (se figur 3). På grund af Jupiters størrelse er dens overfladetyngdekraft $2\frac{1}{2}$ gange Jordens. Hvis man således vejer 100 lbs. på Jorden, vejer man 250 lbs. på Jupiter. To af Jupiters tolv måner er større end vor egen måne. En af dem er større end planeten Merkur! De andre otte måner er mindre end 100 miles i diameter. Det er igen interessant at bemærke, at de fire yderste satellitter bevæger sig i den modsatte retning af de andre otte. En mulig forklaring på dette er, at disse „måner“ engang var dele af en „manglende“ planet, og blev indfanget af den enorme tiltrækningskraft fra Jupiter. Jupiter vides at påvirke adskillige af Asteroidernes baner.

Jupiter er den hurtigst roterende planet i solsystemet, idet den har et døgn, der kun er 10 timer langt. Temperaturen på Jupiter er nær ved $\div$ 250 grader Fahrenheit. Dens atmosfære

indeholder ingen ilt eller vand - kun giftige methan- og ammoniakgasser, så vel som brint og helium. Dens overflade er muligvis dækket med så meget som 10.000 miles is. Atmosfæren er muligvis flydende ved overfladen.

I mange år unddrog Asteroiderne sig energisk-spejdende observatorer. Deres opdagelse i begyndelsen af det 19. århundrede er et af de mest spændende kapitler i astronomiens historie.

I 1770'erne bekendtgjorde en person ved navn Titius af Wittenburg en simpel matematisk „lov“ (i anførselstegn, fordi der ikke er nogen videnskabelig basis for den), der viser, at der var noget galt i vort solsystem. En tysk astronom ved navn Johann Bode holdt så meget af denne „lov“, og gav den så meget publicity, at den siden er blevet kendt som „Bodes Lov“. Kort sagt går den ud på følgende: Begynd med tallene 0 og 3. Derpå dobles 3 op til 6, 6 op til 12 og videre således: 0, 3, 6, 12, 24, 48, 96, 192. Læg derefter 4 til hvert tal i serien. Resultatet er: 4, 7, 10, 16, 28, 52, 100, 196. Ved at dividere disse tal med 10, får man planeternes afstande fra solen i astronomiske enheder (en A. E. er 93 mill. miles) (se figur 4).

Ved at undersøge Bodes Lov og sammenligne hans planetafstande med de virkelige, man kendte, så astronomerne, at planetsystemet syntes ukomplet. Overfor Bodes: 28, var der ingen planet, der kunne passe til dette tal. Kunne der virkelig være en planet mellem Mars og Jupiter, som Bodes Lov syntes at indikere?

I et forsøg på at løse mysteriet om den manglende planet satte en gruppe tyske astronomer sig for i 1800 at forske hver en tomme af rummet mellem Mars og Jupiter, idet de betegnede sig selv som „Himmelpolitiet“. Men den 1. jan. 1801 viste en siciliansk astronom ved navn Giuseppe Piazzi sig at være en bedre politibetjent.

Fig. 3. Jupiter med den røde plet og fire af dens tolv måner. Bemærk, at den røde plet er 20.000 miles lang. (Også efter Zim & Baker: Fakta om Stjerner). / Mog.

	Merkur	Venus	Jorden	Mars	„X“	Jupiter	Satu.	Ura.	Nept.	Pluto
	0	3	6	12	24	48	96	192	389	786
Læg 4 til:	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
	4	7	10	16	28	52	100	196	388	772
Dividér med 10:	0,4	0,7	1,0	1,6	2,8	5,2	10,0	19,6	38,8	77,2
Virkelig afstand:	0,39	0,72	1,0	1,52	2,65	5,2	9,54	19,19	30,0	39,52

Fig. 4. Forklaring på Bodes Lov. Uranus, Neptun og Pluto var ikke kendt på Bodes tid.

Han opdagede noget i det tomrum, netop hvor Bode spåede, den skulle være! Det var en planet, men lille, kun 480 miles i diameter. Planetens afstand var 2,77; Bodes forudsagte afstand var 2,8!

Piazis planet blev kaldt Ceres efter den romerske høstens gudinde. Snart blev imidlertid en anden dværgplanet fundet i dette tomrum. Denne var endog mindre end Ceres, idet den var lidt mere end 100 miles i diameter. Og inden længe blev endnu to fundet. Mange var næppe større end et bjerg på vor planet. Idet „Himmelpolitiet“ anså deres arbejde for endt, lagde de deres politiskilte fra sig. De anede ikke, at Asteroide-historien kun var begyndt. I 1870 var der fundet mere end 100 Asteroider. I 1890 var tallet forøget til over 300. I dag ved vi, at der er flere end 2000 Asteroider.

Bodes Lov er ikke det eneste „bevis“, vi har på den manglende planet. For hvis vi nummererer de eksisterende planeter i rækkefølge ved Mercur 1, Venus 2, Jorden 3 etc., og deres respektive afstande fra solen plottes ind på et grafisk skema, finder vi, at man kan få to kurver (se figur 5). Der er tydeligvis en „skævhed“ i

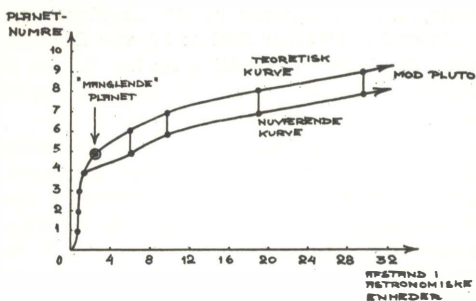

Fig. 5. Grafisk demonstration af beviset på en manglende planet.

den første kurve. Når imidlertid planeterne efter Mars får det efterfølgende højere nummer, som om der var en ekstra planet mellem Mars og Jupiter, og det bliver indtegnet, finder vi, at der er en naturlig rækkefølge - en jævn kurve, som er ganske bemærkelsesværdig!

Eftersom den manglende planet ikke kan findes - kan Asteroiderne og meteorerne måske gælde for den.

Meteor - de sten og jernstykker, der falder

fra himlen - er resterne af små legemer, der har rejst i baner rundt om Solen i utallige årtusinder. De, der virkelig når Jorden, meteoritterne, er interessante studieobjekter.

(A) Sideritter - nikkel-jern legeringer af forskellige proportioner.

(B) Aerolitter - stenagtige meteoritter, der hyppigt indeholder stumper af nikkel-jern legeringer spredt rundt om i dem.

(C) Siderolitter - stenagtige meteoritter med et højere indhold af nikkel-legeringer i massen.

Sideritterne bærer tydelige beviser på at have været underkastet meget høje temperaturer og at have gennemgået en meget lang periode med langsom afkøling. De tænkes at komme fra den centrale del af den „tabte“ planet.

Aerolitter ser på den anden side ud til at være kommet fra overfladen eller skorpen på en sådan planet, idet de er af stenagtigt materiale. At der er flere kendte stenagtige meteoritter end sideritter, kunne tyde på, at den manglende planets skorpe var ret tyk.

Dette betyder naturligvis ikke, at alle meteoritter end sideritter, kunne tyde på, at den kommer fra kometer. Men vi vil ikke diskutere kometer yderligere i denne rapport.

Det største kendte meteorit i „fangenskab“, der stadig er i ét stykke, er det 34 tons tunge Ahnighito meteorit, der i 1897 møjsommeligt blev sejlet fra Grønland til New York af admiral Peary. Dette gigantiske meteorit er nu udstillet i det amerikanske museum, Hayden Planetarium i New York. Mange astronomer er temmeligt overbeviste om, at et endnu større meteorit faldt ned i Arizonas ørken for mellem 1000 og 50.000 år siden, idet det efterlod et gigantisk gabende hul, da det eksploderede. Hullet måler 4100 fod tværs over. Rundt om krateret er der en cirkulær væg omkring 150 fod høj. Det var ækvivalent med 20.000.000 tons trinitrotolyl (TNT) eller én brintbombe, og havde en masse på omkring 160.000 tons!

Ved bare at se på dette mægtige krater kan man ikke lade være med at tænke på kraterne på månen. Naturligvis kan man indvende, at kraterne på månen er en hel del større end 4100 fod. Mens det er sandt, må vi også huske på, at månen ikke har nogen atmosfære og en mindre tiltrækningskraft. En masse på 160.000 tons kunne forårsage 10 gange så meget ravage på månen som på Jorden. Hvis vi formoder, at de fleste kraterer på månen er en følge af meteorbombardement (som modsætning til vulkaner), og hvis vi formoder, at de fleste meteor

kommer fra Asteroide-bæltet, kan vi sikkert formode, at kraterne på månen er et direkte resultat af en eksploderende planet. Dette vil blive forklaret i flere detaljer senere.

Der er mange teorier om, hvad der kunne være sket med vores manglende planet. For at finde svaret, kunne vi diskutere „Roches Grænse“. I praksis fastslår denne lov, at legemer, der har en masse og tæthed mindre end en bestemt kritisk størrelse, ikke må komme ind i bestemte gravitationelle „farezoner“ frembragt af planeter (ækvivalent med 2,5 gange planetens radius). Hvis de gør det, risikerer de at blive revet i stykker af planetens tiltrækningskraft. Saturns ringe ligger lige bag dens Roche-grænse, og dette leder os til at tro, at Saturns 10. måne kom ind i denne farezone og blev revet i stykker. Måske skete dette også med den manglende planet, da den kom for nær til Jupiter.

Teorien med den eksploderende planet er tiltrækkende for fantasien. Men vi kan ikke afværge andre muligheder. Nogle videnskabsmænd tænker sig, at der faktisk var to planeter, der tog den samme bane. Den ene blev indfanget i den andens gravitationsfelt og ramlede ind i den. Den store astronom Kuiper går også ind for en multi-planet-teori. Han tænker sig, at Jupiter muligvis forhindrede dannelsen

af en stor planet. I stedet blev muligvis 5 eller 10 planeter, ikke mere end 650 miles i diameter, dannet. To af dem kolliderede, og løb derpå ind i de andre.

„Stjernetågehypotesen“ drejer sig om dannelsen af solsystemet, og giver os den letteste løsning. Vi må dog, hvis vi skal acceptere denne løsning, se bort fra formodningen fremsat om månekraternes dannelse. Kort sagt går hypotesen (som den er fremsat af G. P. Kuiper) ud på, at solsystemet engang var en mængde gasarter. Da gasarterne kondenserede mod deres centrum (Solen), begyndte de at rotere. Den hurtigere rotation forårsagede, at skyen fladede ud til en skive, som efterlod afgrænsede gasskyer. Disse skyer, der kaldtes „protoplaneter“, kondenserede yderligere og blev til planeterne med deres atmosfærer og satelliter. Satellitterne, menes det, kunne være dannet ved en lignende proces (figur 6). Hvis vi skal acceptere denne

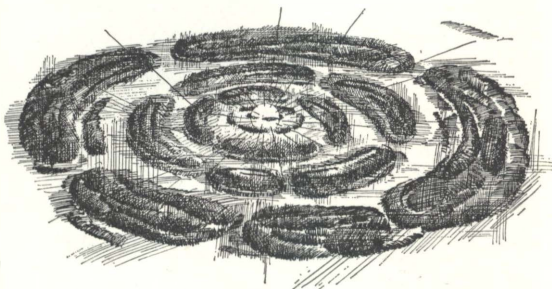

Fig. 6. Skematisk skitse af stjernetåge-hypotesen som foreslået af G. P. Kuiper. (Også efter Zim & Baker: Fakta om Stjerner). | Mog.

UFO-mærkater

Kære læser af UFO-NYT! – Vær med til at skaffe bladet flere abonnenter. For kun 4 øre kan De måske gøre dette. Brug vore mærkater på forsendelser og andre steder, hvor den kan gøre gavn. Der er masser af mennesker, som endnu ikke kender UFO-NYT.

Selvkøbende:

60 stk. incl. forsendelse ..	kr. 5,00
120 - - - ..	kr. 9,00
240 - - - ..	kr. 17,00

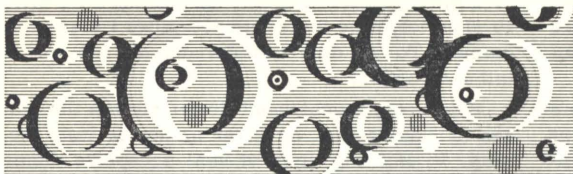
Alm. gummieret papir:

100 stk. incl. forsendelse ..	kr. 4,00
200 - - - ..	kr. 7,00
400 - - - ..	kr. 13,00

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. th.
5700 Svendborg - Postgiro nr. 14 78 03.

hypotese, må vi formode, at Asteroiderne (hvis der ikke indtraf andre komplikationer) var ude af stand til at samle sig til én planet og således fortættede sig i tusinder af små planeter. Som sådanne ville de være begrænset til en temmelig smal bane med små chancer for at bevæge sig rundt i nogen retning. Hvis imidlertid en fuldt udviklet planet eksploderede, så ville stykker af den flyve rundt i alle retninger. Nogle ville måske blive måner til Jupiter og Mars. Nogle ville måske bombardere månen. Og nogle ville måske overleve turen gennem Jordens atmosfære.

Hvad end det sande svar på mysteriet om den manglende planet er, forbliver Asteroiderne en virkelig gåde i den planetariske astronomi. En gåde, der måske først bliver løst, når mennesker rejser ud i det umådelige rum for selv at observere. *Flying Saucers*, august 1967. | Mog.

MÅNENYT

Surveyor 7 har fotograferet dette billede af Måne-terrainet i småbidder. Udsigten er mod nordøst fra sondens landingssted 18 miles nord for Tycho-krateret. Horisonten ligger omkring 10 miles borte. Krateret i billedets midte befinder sig kun 5,5 meter fra kameraet.

Udforskningen af MÅNEN

I løbet af de sidste par år har rumforskningen i høj grad forøget vor viden om vore nærmeste naboer i rummet, Månen, Mars og Venus. Da de fleste af de nye resultater om Mars og Venus allerede har været omtalt i UFO-NYT, vil vi her hovedsageligt beskæftige os med Månen.

★

Forstørrelse af et foto, taget fra 160 km's højde af Lunar Orbiter 5. Det viser sporene af 2 store klippestykker, der er rullet ned ad krateret Vitello. Det store klippestykke er ca. 23 meter, det lille ca. 4,5 meter i diameter.

Det er almindeligt kendt, at både USA og Sovjet sigter mod at landsætte mennesker på Månen i løbet af de kommende 2-3 år. Som forberedelse til de bemandede ekspeditioner, har begge lande opsendt en række ubemandede, automatiske rumskibe til Månen.

Sovjet har landsat 2 automatiske stationer, nemlig Luna 9 og 13, og sat 3 satellitter i kredsløb om Månen, nemlig Luna 10, 11 og 12.

USA har landsat 5 automatiske stationer, nemlig Surveyor 1, 3, 5, 6 og 7, samt anbragt 6 satellitter i kredsløb om Månen, nemlig Lunar Orbiter 1-5 samt Explorer 35.

Disse forsøg har tjent tre formål, som alle er af stor betydning for senere bemandede flyvninger. Disse er:

1. Undersøgelse af rummet omkring Månen.
2. Undersøgelse af overfladeforholdene på Månen.
3. Kortlægning af for- og bagsiden af Månen.

Vi vil indlede med at omtale resultaterne af punkt 1.

Rummet omkring Månen.

Det vigtigste resultat har været, at Månen kun har et meget svagt magnetfelt. Magnetfeltet er for svagt til at danne et strålingsbælte omkring Månen. Et strålingsbælte består af elektrisk ladede partikler, protoner og elektroner, der er indfanget af et magnetfelt.

Jordens magnetfelt er som bekendt stærkt nok til at indfange og holde på de elektrisk ladede partikler, der kommer ude fra rummet, derfor er Jorden omgivet af et strålingsbælte (det såkaldte van Allen-bælte). Hverken Mars eller Venus har magnetfelter, der er stærke nok til at holde på strålingsbælter.

Månesatellitterne har desuden vist, at Månen er mere rund, end man havde troet. Jorden er som bekendt en smule pæreformet, og man havde ventet, at Månen havde været - stærkt overdrevent - ægformet på grund af tidevandsvirkningen fra Jorden; men det er altså ikke tilfældet.

Ved at studere Månens naturlige radioaktive udstråling har Luna 10 vist, at sletterne, „have“, på Månens forside består af basaltisk materiale, og at „højlandet“, de kraterdækkede områder, består af granit. Resultatet for havene er senere bekræftet af Surveyor. Det er desuden bekræftet, at Månens atmosfæretæthed er langt mindre end en milliontededel af Jordens. Månen har heller ingen ionosfære.

Månens overfladeforhold.

De automatiske stationer, der er landsat på Månen, har vist, at overfladen er stærk nok til at bære et stort bemandedt rumskib. Overfladen har konsistens som vådt sand; det skyldes dog ikke, at overfladen er fugtig, men at små sandkorn har let ved at hænge sammen i vakuum. Surveyor 5 og 6 har foretaget en kemisk analyse af sletterne, de såkaldte have. Resultatet er følgende:

De hyppigste stoffer er Silicium (Si) og ilt (O), der ialt, i forskellige sammensætninger, udgør 75 % af materialet. I Jordens skorpe er disse to stoffer repræsenteret i omtrent samme mængde (O = 46,6 %, Si = 27,7 %).

Aluminium tegner sig for ca. 6 %, og der findes jern. Dette sidste er bl.a. vist ved, at man kan tiltrække månestøv med en magnet.

Havene er ret flade, dækket af små kratere og småsten, der ligger og flyder rundt omkring. Ved at grave i overfladen har det vist sig, at materialet bliver hårdere og tættere i nogle få cm's dybde.

Månens bagside.

Det vigtigste resultat ved kortlægningen af bagsiden har været, at bagsiden næsten totalt mangler de store flade sletter, der kendetegner forsiden. Månens bagside har kun to have, der begge er meget små, nemlig Mare Moscovience, opdaget af Luna 3 i 1959, og Mare Orientale, opdaget af Lunar Orbiter 3 i 1965.

Så godt som hele bagsiden er kortlagt nu, og det har altså vist sig, at bagsiden i langt højere grad end forsiden er dækket af kratere. Det har dog vist sig, at de kraterdækkede områder af forsiden og bagsiden pr. km² har omtrent lige mange kratere af en given størrelse - bagsiden mangler bare de store sletter.

Når Månens sydpol, på bagsiden, findes der en meget stor kløft, der skærer igennem et par store kratere.

Månens forside.

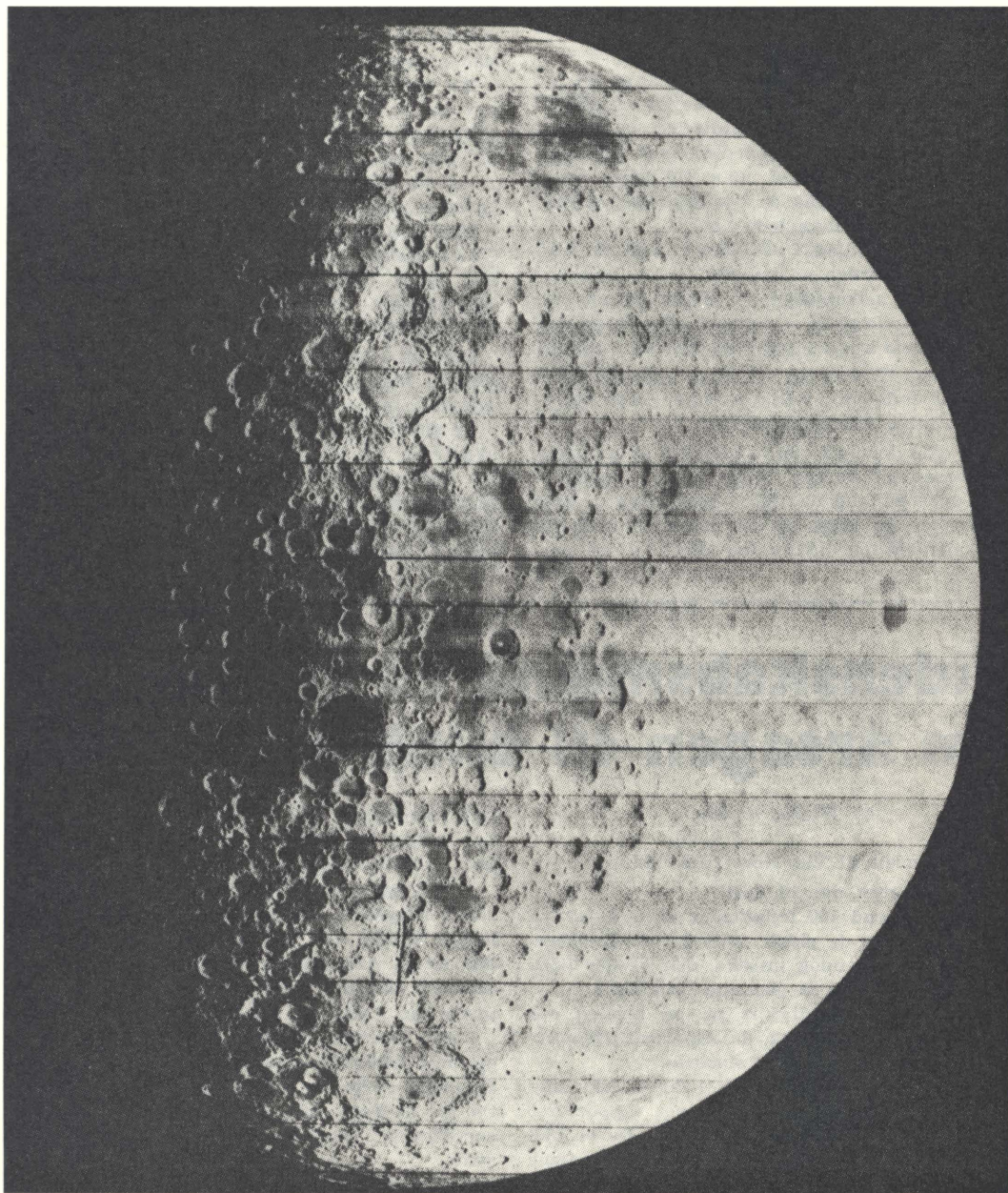
Her skal kun omtales to resultater.

Man har nu fra Lunar Orbiter 2 fotograferet de mystiske månekupler på nært hold. Det har vist sig, at de ikke er så mystiske endda. Der er tale om vulkanske dannelser, der kendes bl.a. fra Oregon i USA. De har form af flade kupler med et krater i toppen.

Lunar Orbiter 2 har fotograferet 6 mærkelige skygger i et krater. Det er lidt svært at forklare dem, men det virker som om, der står

Fortsættes side 114

Månens bagside, fotograferet af Lunar Orbiter 4. Sydpolen er placeret i nærheden af den usædvanlige kløft-lignende struktur.

nogle meget tynde og høje ting på det pågældende sted – en slags obelisker. De er fotograferet under meget stærk forstørrelse, hvorfor fotografiet ikke er så godt.

Skyggerne er 20-30 meter lange, genstandene noget mindre.

Slutning.

I det store og hele kan det siges, at de her nævnte resultater – der må anses for ret sikre – bekræfter vor hidtidige opfattelse af Månen. Der har vist sig til stadighed at være lidt mere vulkansk aktivitet, end man tidligere havde troet, og det var også en overraskelse, at bagsiden i den grad manglede have.

Men helhedsbilledet af Månen, som en lufttom og død verden er bevaret.

De første astronauter vil lande på en flad slette, med udsigt til en kulsort himmel og med en blålig-hvid kugle hængende over sig – Jorden.

Om man til den tid vil finde spor af UFO-baser, er endnu for tidligt at sige – men der er til dato intet, der tyder på det.

Det ville da også være nemmere at anbringe evt. baser på Jorden, f.eks. under vandet – tænk blot på alle de UFO-observationer, hvor UFO'er er set stige op fra havet eller dykke ned i det. På den lufttomme Måne vil det være

ret let at opdage en base, med mindre man graver den godt ned.

— — —

Personligt mener jeg, at rumforskningens resultater om Månen, Mars og Venus ikke har nogen fundamental betydning for UFO-sagen. Vi ved, at Venus er for varm (300°) til at rumme liv, og at Mars har en ganske tynd atmosfære og en kraterdækket overflade.

Det eneste vi tvinges til er at opgive antagelsen om er, at de oprindeligt kommer fra vort solsystem – men alene inden for en afstand af 50 lysår findes der mere end 100 stjerner, der er af en sådan beskaffenhed, at de kan have beboede planeter omkring sig.

JEG TROR, AT MAN I FREMTIDEN I HØJ GRAD SKAL HAVE TANKERNE HENLEDT PÅ DEN INTERSTELLARE HYPOTESE, ANTAGELIG KOBLET SAMMEN MED EN HOVEDBASE PÅ MARS.

USA vil i 1969 med Mariner 6 og 7 igen fotografere Mars og håber inden 1975 at have en satellit i kredsløb om planeten.

Til slut kan jeg ikke lade være med at nævne hypotesen om, at Marsmånerne er de oprindelige store interstellare rumskibe, hele ekspeditionskorpsen er ankommet med. Også denne hypotese vil kunne bekræftes eller afkræftes i løbet af de kommende 10-15 år

H. S.

Videnskabsmænd er uenige om årsagen til blink på Månen

Af Walter Sullivan.

Specielt til The New York Times.

Washington, den 19. april.

Ved mere end 100 lejligheder er punkter på Månen gennem de sidste seks år blevet observeret gløde og endog gnistre, dog er der ikke enige forklaringer på sådanne hændelser.

Dette blev bekendtgjort på en session om emnet afholdt her i dag, da American Geophysical Union's årlige møde sluttede.

Glødende pletter på Månen, i farve rækkende fra røde til blå og gule, er blevet rapporteret siden før opfindelsen af teleskopet. De er blevet betragtet med skepsis af mange astronomer indtil de senere år. Da rapporterede en sovjet-

tisk astronom i 1958 og 1959 at have set, hvad han antog for at være eruptioner af glødende gas i Alphonsus krateret.

I 1963 så astronomer ved Lowell Observatoriet i Flagstaff, Arizona, der var ved at kortlægge Månen for luftvåbenet, røde skær ved kanten af Aristarchus krateret. Senere i 1964, startede National Aeronautics and Space Administration (NASA) Project Moon-Blink.

Dette medførte opsætningen af et netværk af specielt udstyrede stationer fra kyst til kyst. Specielle radio- og telefonnetværk blev etableret for at sætte amatører og professionelle observatorier i beredskab, når en glød kom til syne.

Ved en af disse lejligheder var NASA's radio-

teleskop ved Rosman, N.C., rettet mod Månen for at lede efter bevis på lysende glimt.

En forklaring, der er fremsat på den øjen-synlige gnistren af bestemte punkter er, at lyn-glimt bliver dannet i skyerne af støv og gas-stråler fra Månens indre. Sådanne lyn ville danne karakteristiske radioudsendelser, men der blev ikke observeret nogen.

Deltagere i dagens møde påpegede, at mens sådanne begivenheder viser sig gennem måne-dagen og endog til en vis grad når den glødende region af Månen er i mørke, er de mest hyppige straks efter solopgang. Dette har ført mange til at tro, at nogle af lysene er resultater af op-varmningen af måneklipperne.

Genudsendt som lys.

På den luftløse Måne bliver overfladen ekstrem kold om natten og ovnhed om dagen. Dette må producere yderliggående ekspansion og kontraktion af månematerialet. Ekspansion ved daggry kunne frigive indespærrede gasser fra det indre. Opvarmningen kunne også producere luminiscens.

En sådan luminiscens kunne vise sig f.eks., når energi opnås, når ultraviolet sollys absorberes af månematerialet og derpå genudsendes som synligt lys, når materialet opvarmes. Eller energien kunne blive frigivet ved elektroner fra rummet, der stødte imod.

I denne forbindelse blev det påpeget, at et antal af begivenhederne indtræffer, når Månen

er i Jordens „magnetiske hale“. Rumfartøjer har kortlagt det magnetiske felt rundt om Jorden og de højenergiske elektroner og protoner, der er fanget indenfor dette felt.

Man har fundet, at dette felt på den side, der vender bort fra Solen, bliver blæst ud i en hale, der når langt hinsides Månens bane. I få dage hver måned passerer Månen gennem halen.

Det er blevet formodet, at strålerne af højenergi-elektroner, der støder ind i Jordens luft i store højder, accelereres inden i denne hale, idet de danner polarlysenes skue. Hvis det passer, er det muligt, at disse samme elektronstråler kunne ramme afgrænsede regioner på Månen under dennes passage gennem halen.

Project Moon-Blink blev beskrevet i et interview af dets organisator mrs. Winifred S. Cameron fra NASA's Goddard Space Flight Center i Greenbelt, Md. Instrumenterne, der blev leveret til 10 stationer, includede en snurrende skive, der bærer blå og røde filtre.

En teleskopisk fremstilling af Månen bliver, efter at have passeret skiftevis gennem disse filtre, fremvist på et billedrør. Hvis nogen plet på Månen pludselig bliver klarere på et filterret billede end på det andet, viser det sig på scopet som en blinkende plet.

(Lånt fra C. A. Honey's S. P. Newsletter, Udgave 67, juli 1967).

ORBIT bind 8, no. 2, september 1967.

/ Mog.

Videnskab og teknik

Referat fra en tale, holdt for Toronto UFO-Forening af dr. Allen J. Hynek

v/ Eileen Duplantier.

Et specielt udvalg ved Institute for Aerospace Studies (institut for rumforskning) i Toronto er ved at starte en videnskabelig undersøgelse af UFO'er. Udvalget vil omfatte 7 fakultetsmedlemmer og blive ledet af dr. Rod Tennyson. De planlægger ved hjælp af instrument-

målinger at foretage observationer til videnskabelige undersøgelser og analyser.

I tilknytning til en artikel i Toronto Telegram d. 20/9 67 udtalte dr. Gordon Patterson, lederen af IfAS, „Vi er ikke interesserede i trossager – vi er interesserede i videnskabelige undersøgelser“. IfAS har samlet data i mere end 3 år.

Dr. Gordon Patterson var også med ved en observation for nylig over Blackhawk, North Dakota, da et UFO, opfanget på et radar, udmanøvrerede en forfølgende F86 jetjager og lejlighedsvis satte radiokommunikationen i Blackhawk ud af drift. „Det blev observeret af soldater fra Nationalgarden, som er trænede observatører, og det blev senere opfanget på radar 300 km nord for Blackhawk. Der var ingen naturlig forklaring“, sagde dr. Patterson.

Dr. Allen Hynek, leder af den astronomiske afdeling ved Northwestern University, Illinois, holdt d. 21/9 67 et foredrag i IfAS. Han begyndte med at gøre rede for sin egen skepsis vedr. UFO'er i starten, da han begyndte sine undersøgelser for US Air Force. Efter 20 år siger han, at fordi han ikke har alle svarene, føler han, at der er noget om snakken. Han kan dog ikke godtage al det megen nonsens, der knytter sig til UFO'er, og indrømmer, at UFO-området er fuld af sludder. Ikke desto mindre kom 900 personer ud for at høre ham i Los Alamos, USA's store videnskabelige center. I Goddard rumforskningscenter gjorde næsten hele den videnskabelige stab det samme.

Dr. Hynek tager til Wright Patterson luftbasen en gang om måneden. De får her en 2-3 rapporter om dagen. De fleste kan forklares, men en usædvanlig rapport dukker af og til op, og af disse læser han nogle. Dr. Hynek tror, at grunden til, at vi ikke er kommet videre, er, at problemerne aldrig er blevet behandlet af FBI, som f.eks. narkotikasager.

Hvordan kan disse rapporter nu behandles videnskabeligt? Først er der den passive metode – undersøge og vurdere. a) Nedsætte en komité af fysikere til at klassificere rapporter. Man må prøve at finde en fornuftig forklaring på dem. b) Nedsætte en komité af antropologer, sociologer og psykologer til at vurdere vidnernes sandhed. Dernæst er der den aktive metode – at gå ud med kameraer, måleapparater o.s.v. og foretage nøjagtige observationer.

Nogle få tilføjelser, der blev fremsat af dr. Hynek, skulle kunne vække gamle UFO-entusiasters interesse. I Frankrig blev der i 1954 rapporteret så mange som 200 landingstilfælde. Efter en kurve, der blev tegnet over disse tilfælde, skulle befolkningstætheden være mindst, hvor observationsstederne lå tættest. I det velkendte Socorro-tilfælde i New Mexico d. 24/4 64 (se Frank Edwards: Flyvende Tallerkener – en alvorlig sag, side 185) tegnede en forsker, tilsyneladende velfunderet i geometri, en geo-

metrisk plan over aftrykene i jorden, og en umiskendelig fordybning i jorden viste sig at være netop der, hvor fartøjets center efter planen ville have været, hvis et sådan fartøj virkelig var landet og set, som det var rapporteret. Dr. Hynek sagde, at hvis dette var en spøg, måtte spasmageren have et usædvanligt kendskab til geometri. Dette tilfælde, mente han, skulle studeres grundigt.

Dr. Hynek slog også fast, at besøgende fra det ydre rum ville være vanskelige at acceptere, hvis man kun fulgte den klassiske fysik.

Dr. Hynek gav iøvrigt nogle gode råd for lægfolk, hvis de skulle observere noget usædvanligt: a) notere tiden, b) vindretningen, c) hastigheden – efter bedste evne – d) størrelse og tilsyneladende højde i forhold til observationspunktet, e) klarhed i forhold til kendte lyskilder, f) evt. lyd, g) flugtkurve, h) skaffe vidner, i) hvis man har et kamera, så brug det, og j) nedskrive beretningen øjeblikkeligt – om muligt.

S. S. og S. nr. 49 .

/ Sandø.

★

Den tossede nat i Argentina

I vor artikel om „ideelle observationsdage“ har vi omtalt overflyvningen i Argentina af flere usædvanlige objekter natten mellem den 24. og 25. juni. Denne observationsbølge berørte også det sydlige Brasilien og Paraguay.

Om denne nat, gennemkrydset af mærkelige lys, har vor ven Christian Vogt, generalsekretær i C.O.D.O.V.N.I., der altid er klar til at give os oplysninger, allerede den 30. juni sendt os en oversættelse af oplysninger, som stod i den argentinske avis „La Nacion“ den 26. juni.

Samme dag (den 30. juni) sendte vor argentinske korrespondent, hr. Casimiro A. Shang, en forkortet beretning angående samme emne, hvortil var føjet et kort, som han havde tegnet.

Kort tid efter, den 8. juli, sendte vor ærede ven, Pater Reyna, os nogle udklip om denne natlige bølge fra to aviser fra Buenos Aires: „La Nacion“, fra den 26. juni, allerede omtalt, og „La Razon“.

Til slut har hr. Oscar A. Galindez, generalsekretær i Circulo Argentino De Investigaciones Ufologicas (C.A.D.I.U.) og argentinsk korrespondent for "Flying Saucer Review" og A.P.R.O., gjort os den glæde at sende os nogle meget detaljerede oplysninger om den samme hændelse, i et brev dateret 4. sept.

Uden i denne artikel at kunne omtale alle de oplysninger, som vi således har modtaget, vil vi for vore læsere prøve at sammenfatte de oplysninger, som vi har modtaget fra vore fire argentinske korrespondenter. Navnene i parentes er de argentinske provinser, hvori de nævnte lokaliteter befinder sig.

Barranqueras (Chaco): Lysende cigar fulgt af lysende kugler, bevægede sig mod N.-Ø.

Concordia (Entre Rios), kl. 22: Stor belyst objekt, som overfløj byen mod nord.

Cordoba (Cordoba), kl. 21,30: Lysende objekt, som efter sig trækker et langt, strålende spor, bevæger sig fra S.-V. mod S.-Ø.

Corrientes og dens lufthavn **Camba Punta** (Corrientes), kl. 22 til 22,03: Stort objekt efterfulgt af 15 mindre, alle disse objekter er stærkt oplyst, på varierende måde. En flypilot har udtalt, at det var et „betagende syn“.

Fontana (Chaco): Enormt objekt efterfulgt af små lysende kugler med varierende farvning.

Obera (Misiones), fra kl. 22,15 til 22,20: Flere lysende objekter observeret i ca. 5 min. af 2.000 mennesker, som fejrede Sankt Hans. Objekterne fløj mod N.-Ø.

Paso de los Libres (Corrientes), kl. 22,00 til 22,04: 8 til 10 lysende objekter bevæger sig fra S.-V. mod N.-Ø.

Posadas (Corrientes), kl. 22: Stort objekt, med kraftige lys foran, efterfulgt af 14-15 mindre objekter, som fløj i perfekt formation; det hele kunne ligne et tog, hvor vognenes vinduer var belyst og i alverdens farver. Retning S.-Ø. til N.-Ø.

Puerto Novo (Buenos Aires): Lysende, diskosformet objekt fløj med skrækindjagende fart og forsvandt i horisonten over Atlanten.

Reconquista (Chaco): Objekt svæver nær luftbasen i nogle minutter og forsvinder mod N.-Ø.

Resistencia (Chaco), fra kl. 22,00 til 22,05: Stærkt lysende cigar efterfulgt af 14 kugler,

med stor hastighed og i stor højde. Retning S.-Ø. til N.-Ø.

Rosario (Santa-Fé), kl. 22: Lysende objekt.

San Jenaro eller *San Genaro* (Santa Fé), kl. ca. 22: Diskosformet objekt efterfulgt af et hvidt spor, fløj fra S.-Ø. mod N.-Ø.; forsvandt pludseligt.

Santa Fé (Santa Fé), kl. 22,05: Et lysende objekt bevæger sig med fantastisk hastighed; det er også blevet set af passagerer i et fly fra *Aérolinas Argentinas*, som var på vej ned. Medlemmer af *Galileo Galilei* gruppen i den Nationale Industrielle Skole har anslået dens hastighed til 4000 km/t. Retning S.-V. til N.-Ø.

Santo Tomé (Corrientes), fra kl. 22,07 til 22,08: 8 til 10 objekter flyver i formation, fra S.-V. mod N.-Ø., med stor hastighed og i stor højde. Skiftende farver.

Sauce Viejo (Santa Fé): Et lysende objekt.

Vipos (Tucuman): Et objekt, som efterlader et spor, der deler sig i to sektioner, synes at følge rutebilen 31, som kører mellem Tucuman og Salta; efter nogle manøvrer forsvinder det bag bjergene.

Yapeyu (Corrientes), fra kl. 22,05 til 22,06: Samme observation som i Paso de los Libres.

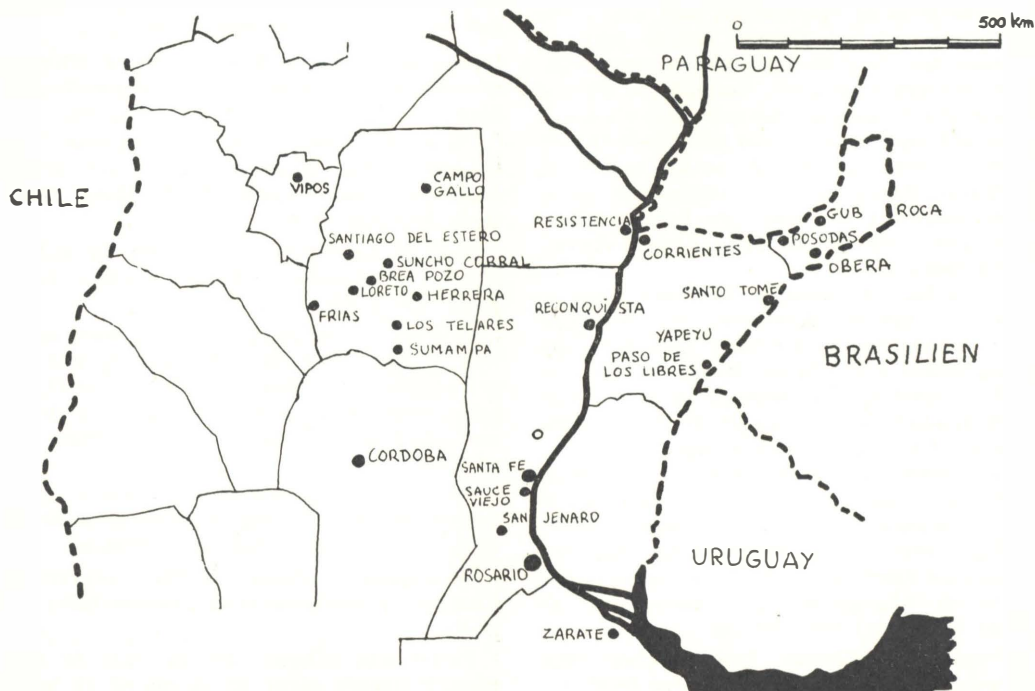
Zarate (Buenos Aires), fra kl. 22,07 til 22,08: Samme slags observation som i Santo Tomé.

Himlen i byerne *Brea Pozo*, *Campo Gallo*, *Frias*, *Herrera*, *Loreto*, *Los Telares*, *Quebrachos*, *Santiago del Estero*, *Suncho Corral* og *Sumampa*, alle beliggende i provinsen Santiago del Estero, har været gennemkrydset af et ejendommeligt objekt, som fløj fra V. til N.-Ø. eller Ø., og efterlod bag sig et violet spor. Dens lys var så skarpt, at man ikke kunne gøre sig nogen idé om dens størrelse.

Det er det Nationale Maritime Kontor (Préfecture), som har offentliggjort observationerne i Paso de los Libres, Santo Tomé, Yapeyu og Zarate.

Under overflyvningen af Rosario – ifølge de oplysninger vi har modtaget fra hr. Oscar A. Galindez – har udsendelserne fra radio LT3 og LT8, fra fjernsynet og kontroltårnet i Fisherton lufthavnen, været totalt forstyrret, på det tidspunkt, hvor usædvanlige objekter fløj lodret over stedet.

En oplysning, som stod i „La Nacion“ den 27. juni, og som vi har fået af hr. Christian Vogt, fra C.O.D.O.V.N.I., bemærker, at fjernkommunikationerne i Asuncion (Paraguay), blev af-

brudt og fjernskriverne lammet, da nogle objekter, som fløj i formation, i perfekt orden, krydsede byen fra Nord mod Syd, stadigvæk ved 22-tiden, den 24. juni.

Hr. Casimiro A. Shang bemærker, at nogle observationer har fundet sted næsten på samme klokkeslet i mange lokaliteter fjernt fra hinan-

den og tilføjer: „Drejer det sig, i alle tilfældene, om de samme objekter, eller som en hel eskadrille som, efter at have udfoldet sig i den nordlige del af landet, fulgte hovedretningen N.-Ø.“

Phénomènes Spatiaux nr. 13,
1967.

/Guy Markus.

Marliens-sagen

Af Jean Cerles og René Fouéré

I UFO-NYT, 1, 1968, havde vi en første beretning - takket være oplysninger, som fortrinsvis skyldtes hr. Charles Garreau, Perrinjaquet og Jean-Claude Widmer, såvel som hr. Michel Cattet, Joël Mesnard, François Peyrègne og Jacques Thomas - om fundet i Marliens (Cote-d'Or), i en kløvermark tilhørende sognerådsformanden, hr. Maillotte, af nogle underlige spor, hvortil yderligere kom nogle dybere huller med en forbavsende geometrisk regelmæssighed. Disse spor havde ikke fået nogen tilfredsstillende konventionel forklaring på tidspunktet for vor beretning.

Men den beskrivelse, vi kunne give, var utilfredsstillende, fordi vore korrespondenter og undersøgere først var på stedet flere timer eller dage efter fundet af sporene, og disse kunne således være ødelagt af de undersøgere eller nysgerrige, som var på stedet tidligere.

Desuden vidste vi ikke noget på tidspunktet, hvor vi skrev beretningen, om resultatet af undersøgelsen af det mærkelige violet farvede pulver, som med et tyndt lag dækkede dette virvar af kanaler og revner, og som mærkede marken i Marliens med et uforståelighedens stempel.

Men kort tid efter gav Charles Garreau os pr. telefon de vigtigste resultater af undersøgelsen af pulveret, og den 26. juli skrev han et brev og vedlagde et udklip fra „Les Dépeches“ (fra Dijon), fra d. 19. juli, som indeholdt en artikel af hr. Jean Cerles, som vore læsere allerede kender fra vor sidste artikel, hvor han opsummerer de allerede offentliggjorte kendsgerninger, og hvor han tilføjer nye detaljer,

fremlægger resultaterne af pulver-analysen og forsøger at forklare pulverets afstamning og udseende.

Vi vil ikke gengive denne artikel, for vi vil med flere detaljer finde de vigtigste elementer i det følgende.

Dette, som hr. Jean Cerles har sendt os med sit brev fra den 30. juli, er af exceptionel interesse. For han nøjes ikke med at fortælle os - hvilket allerede er af stor interesse -, hvilke undersøgelser der er foretaget på stedet, og af hvem; men det indeholder desuden en nøjagtig beskrivelse af sporene, som de viste sig, da de var praktisk talt intakte. Et sådant dokument, skrevet efter oplysninger, som kommer fra fuldstændigt pålidelige mennesker, hører således til de vigtigste og kan betragtes som det mest detaljerede og mest eksakte, man kan referere til, hvis man ønsker at kende hovedpunkterne ved de mystiske spor i Marliens.

Her er så ordlyden af det dokument og de notater, hvor hr. Jean Cerles har sammenfattet de værdifulde oplysninger, han har samlet.

☆

Onsdag den 10. maj 1967, kl. 10,10, får politiofficer Geslain, som leder politibrigaden i Genlis (Cote-d'Or), at vide, at der har fundet en ejendommelig jordomvæltning sted i en kløvermark nær landsbyen Marliens. Denne mark tilhører stedets sognerådsformand, hr. Emile Maillotte, stor landmand, en meget seriøs per-

son, og meget værdsat af sine undergivne. Sporene befinder sig ca. 550 m fra CD 25, på grænsen mellem en temmelig gammel kløvermark og en bygmark, et sted som kaldes „Terraillo marken“.

Officeren Geslain begiver sig omgående til stedet sammen med betjentene Journaux, Mercier og Guilbert. Alle tre konstaterer, at jorden er fugtig på markerne, undtagen på de ca. 15 m², hvor jorden har været veltet om: dér er den uforklarligt tør, selvom der har været et voldsomt tordenvejr på hele egnen den 5. maj. Der er ingen lugt, ingen antydning af fod- eller bilspor i nærheden. En højspændingsledning på 15.000 volt (Genlis-Dijon) krydser marken i nord-øst 300 m derfra.

Sporene i deres helhed (se fig. 1) ligner en konveks polygon. Fra centrum går der 6 furer, i hvilke jorden, som er revnet i overfladen, er faldet tilbage. Mod øst går der i rugmarken en meget smal fure i jorden på en længde af 10 m. Denne fure er af naturlig oprindelse og eksisterede før jordomvæltningen; dette blev dagen efter bekræftet af nogle pedologer fra det nationale institut for landbrugsforskning i Dijon.

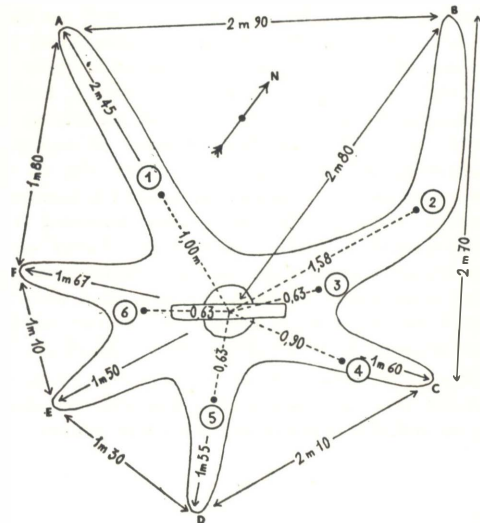

Fig. 1. „Søstjernen“ i Marliens, de sorte prikker markerer brøndenenes position.

I denne fures akse er nogle jordklumper blevet kastet og spredt i en bredde af 10 m i begyndelsen for at slutte i en spids 30 m derfra.

De er meget kompakte og overtrukket med et fint violet støvlag. Man finder dete støv igen i den central skål og især indvendigt i alle huller og brønde, som befinder sig på stjernens grene.

Den centrale del af stedet synes at have været udsat for et meget voldsomt tryk; jorden er hård, sammenpresset, ligesom deshydreret (udtørret for vand). Man har klart indtryk af at have med brændt jord at gøre, men med jord, som var brændt uden varme! For rugen, kløvet og græsset ser ikke ud til at have taget skade af ild og varme. Jorden bærer ingen spor af brand, hvilket senere bekræftes af kommandanten Gerlach, direktøren for amtsbrandvæsenet. Al spor af fugtighed er væk i en radius på 8 m.

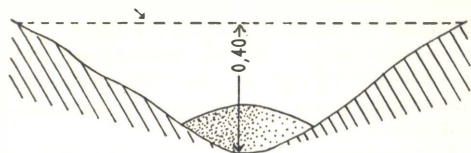
Stillet overfor disse konstateringer er officeren Geslain rådvild - man kunne blive det af mindre! - og han rapporterer det til sin direkte chef, kaptajn Thépenier, kommandanten for politiet i Dijon. Denne, som er gammel helikopterpilot, begiver sig til stedet og bliver også klar over, at dette fænomen er unormalt. Det drejer sig absolut ikke om landing af en helikopter eller et fly.

Kaptajn Thépenier tænker så på et projektils nedslag, og tilkalder kaptajn Troubat, våbenofficer på luftbase 102 ved Dijon-Longvic, som befinder sig nogle kilometer i fugleflugtslinie fra Marliens. Kaptajn Troubat fastslår, efter at have undersøgt stedet, at det hverken drejer sig om nedslaget af en genstand fra flyvevåbnet, af virkninger fra sprængstof, fra en Jato raket eller et missil, eller af faldet af et flys droptank. Der er iøvrigt heller intet spor af sprængning af metal eller plastic. Man bruger geigertælleren på stedet: der er intet mærkbart spor af radioaktivitet.

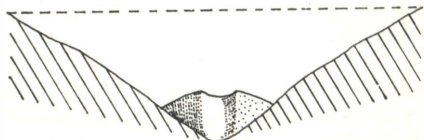
I „søstjernen“s centrum finder man et cirkulært spor med en diameter på 40 cm og en dybde på 30 cm (se fig. 2). Fra vest til øst bærer dette spor et cylindrisk mærke på 12 cm i diameter, som buer i midten og er ca. 10 cm dybt. Dette mærke har en længde på 80 cm og rager regelmæssigt ud over det runde mærke. Fra den centrale skål udgår der 6 furer med en middelbredde på 12 cm, af variabel længde, og med en middeldybde på 25 cm, som fig. 1 viser det. Siderne af furerne er betrukket med det gråviolette støv, som er omtalt før.

Med en foragt for faren smager adjutant Geslain på støvet. Han synes, det har en skarp smag.

I midten af skålen finder man i jorden nogle ituslåede kiselsten (flintesten?), nogle knuste

snit fra siden (CD)

set fra oven

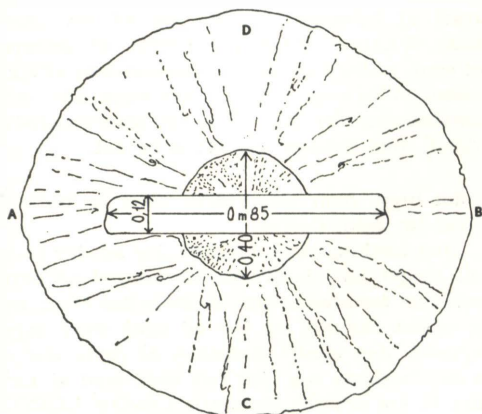

Fig. 2. Det centrale mærke

regnorme og nogle tørrede kløverblade. Nogle rødder synes endnu at leve.

I furerne finder man 6 brønde (i første rapport omtalt som „kamelfødder“) – en pr. fure – fuldstændig cylindriske, med en diameter på 12 cm, hvis dybde varierer, som nedenstående tavle viser det:

brøndens nr.	orientering	afst. fra centrum	dybde
1	NV	1 m	15 cm
2	N	1,58 m	20 cm
3	Ø	0,63 m	40 cm
4	SØ	0,90 m	40 cm
5	S	0,63 m	25 cm
6	V	0,63 m	20 cm

Ved første øjekast bemærker man, at 3 brønde befinder sig nøjagtigt 0,63 m fra centrum, at 2 brønde er 40 cm dybe og 2 andre 20 cm.

Brøndenes vægge (se fig. 3) er lodrette, glatte, af meget klar geometrisk form. Nogle cm fra bunden har de form af en dobbelt cylinder, som ender i halvkugleformede fordybninger. Fra hver af disse fordybninger afgår der et hul med en diameter på cm, og som går, afhængig af brøndene, fra 20 cm til 1 m i jorden, i en vinkel på 45° med lodret. Hvert af disse huller på 4 cm i diameter ender, uanset dybden, på en lille flad sten, som også er dækket af pulveret, som det skulle vise sig ved dybdeundersøgelserne, som fandt sted dagen efter. Mærkernes nedtrængen i jorden er større i øst, i den retning, hvor jorden er blevet kastet.

Undersøgelsen er, som man ser det, foregået meget seriøst og med professionel omhu, og ført meget langt. En helikopter har været over stedet for at tage luftbilleder, og optagelser af jord- og støvprøver er foregået på rationel måde.

Kaptajn Thépenier er, det har vi allerede sagt, gammel helikopterpilot, og han har med det samme bekræftet, at der her var noget unormalt. Han havde straks tænkt på en eller anden virkning af lynet, men blev hurtigt klar over, at det ikke var tilfældet.

Opdagelsen af sporene er blevet gjort den første uge i maj af sognerådsformandens søn, hr. Camille Maillotte, som ikke har kunnet præcisere datoen. Han husker kun, at det var før tordenvejret den 5. maj.

Den 11. maj fik hr. Pluven, teknisk luftfartsinspektør og chef for flyvedistriktet, en telefonisk forespørgsel fra sin kollega i Orly angående et uidentificeret objekt, som er set på Genlis egnen på de militære radar i Creil. Der er ingen nærmere angivelse af datoen for denne radarobservation.

Radaroperatørerne på luftbase 102 i Dijon-Longvic har ikke bemærket noget unormalt på deres skærme i tiden 1.-10. maj. Men ved 2 lejligheder i løbet af de sidste 3 år har de set nogle flyvende objekter, som de ikke har kun-

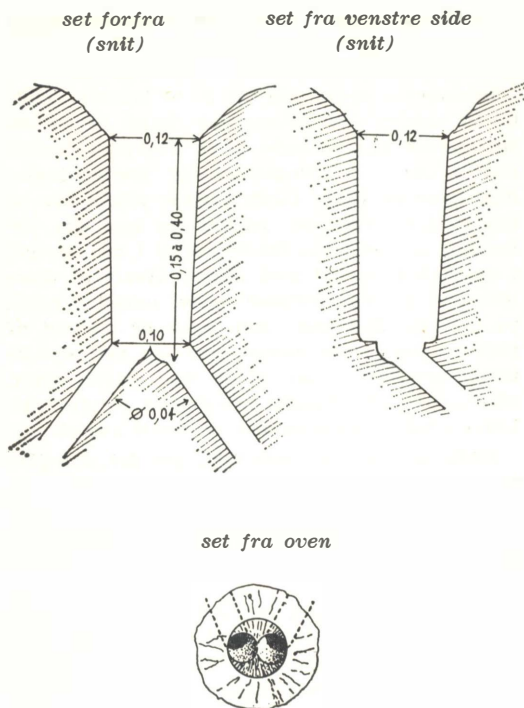

Fig. 3. Brøndene

net identificere, og som bevægede sig med hastigheder mellem mach 2 og mach 3. Men dette kunne være udenlandske overlydsfly - dette er kun en personlig hypotese.

Med hensyn til det famøse violette pulver, så ved man nu, at det drejer sig om små kiselkrystaller (siliciumkrystaller?), en slags kvartz, hvis kanter er afrundede, hvilket minder om begyndende smeltning, med en temperatur på minimum 1500°. En officiel analyse har fundet sted, ad kemisk vej, ved Paris' Kommune Laboratorium: den konkluderer med tilstedeværelsen af en hård (ildfast?) oxyd, kisel eller lerjord (alumin?), som havde været udsat for partiel smeltning, „hvilket er i fuldkommen modsætning til manglen på ethvert spor af ild ved nedslagsstedet på marken, hvilket bevidnes af vegetationen, som kun er udtørret, men ikke forkullet“.

En anden undersøgelse, som er foretaget med spektografi med røntgen-stråler på det videnskabelige fakultet i Dijon, kommer til nøjag-

tigt samme resultat: små kvartzkrystaller, som har været udsat for en begyndende smeltning.

Endelig, stadig med hensyn til pulveret, skal man lægge mærke til en bemærkelsesværdig konstatering fra den 11. maj om morgenen af 2 undersøgere fra Institutet for Agronomisk Forskning i Dijon:

I den naturlige fure i jorden, som udgår fra skålen mod øst, har de, efter omhyggeligt at have rensat denne fure, fundet et spor af pulver, af form som et bånd, 3 cm bredt, som strakte sig, parallelt med overfladen, i hele furens længde.

☆

Sammenligningen af teksten, vi lige har læst - og som giver os de bedst mulige enkeltheder om Marliens-sporenes oprindelige fysiognomi - med det, vi har offentliggjort i vort sidste nummer, fremhæver den ekceptionelle kvalitet af de undersøgelser, som er udført af hr. Jean Cerles, hjulpet af Charles Carreau, og af hr. Jean-Claude Widmer. Uden for såvidt at glemme vore egne undersøgers fortjenester kan vi sige, at dem, vi lige har nævnt, fortjener alle vore lykønskninger for den omhu og samvittighedsfuldhed, med hvilken de har arbejdet.

☆

I det brev, hvor den sidste tekst er vedlagt, skriver hr. Jean Cerles:

„...Jeg tænker, at de notater, jeg sender Dem, er af meget stor interesse for studiet af dette mærkelige fænomen, som, to måneder efter, gør mig meget rådvild, og jeg vil også sige, noget bekymret. Jeg skal indrømme, at dette her er den mærkeligste sag, jeg har haft med at gøre under 12 års arbejde. Som alle I andre, i GEPA, prøver jeg på at forstå, og jeg kan desværre ikke. Min klare fornemmelse er, at der hér er tale om et fænomen, som overgår forståelsen. En UFO-landing? Måske, men muligvis også noget andet. Den gennemborede jordklump, jeg er i besiddelse af, og som jeg har til Deres rådighed, hvis De er interesseret, leder uvilkårligt tanken hen på dét spor, som et uhyre stort insekt ville efterlade!“

Vi har svaret vor korrespondent, at de dokumenter, han lige har tilsendt os, gjorde os lige så rådvilde som ham selv, og at vi godt forstod, hvis det kunne indgyde ham en vis uro. Vi fortsatte med at sige, at man ved en grundig gennemlæsning bliver klar over, at en forklaring med lynet er utænkelig - hvilket de officielle undersøgere ikke har undgået at lægge mærke til - og at Marliens-sagen fremtræder som en af de mest ualmindelige i de flyvende

tallerkeners historie, og endda så meget, så man ikke er utilbøjelig til at tro, at der her er noget, som unddrager sig forståelse. Vi fortsatte:

„Vi fortvivler, når vi prøver at forstå. Hvad kan vel sådanne spor betyde, når man er sikker på, at de ikke er naturlige?“

„De tænker på aftryk (spor) fra dyr. Jeg kan ikke se nogen principiel indvending imod det, da jeg længe har holdt på, at eksistensen af rumdyr, - dyr, som kunne rejse fra planet til planet - var meget tænkelig, eftersom dyret og maskinen har kunnet eksistere ved siden af hinanden i alle de omgivelser, vi kender til. Men de forbandede cylindriske huller, geometrisk perfekte, leder mere tanken hen på en industriel maskine end på et dyrs organ“.

☆

Man kunne tænke sig, at det var „ben“ fra et landingssystem, hvis form i relief kunne uledes fra brøndenes form, i bunden. Desværre, hvis man skal dømme efter tegningens mål, synes disse brønde ikke at have nogen regelmæssig opstilling. Tre af dem har godt nok samme afstand til aftrykkenes centrum (0,63 m) - og det kan dårligt være rent tilfældigt -, men de tre andre befinder sig i afstande, som ved første øjekast ikke synes at have nogen geometrisk betydning. Forresten er den stjernefigur, som furerne tegner, heller ikke geometrisk regelmæssig, og orienteringen af det cylindriske element i den centrale fordybning ser ikke ud til at stå i noget som helst forhold til „stjernen“s arme.

Hvis „brøndene“s placering teknisk set er forvirrende, så stiller de lige huller, som er 4 cm i diameter, og som åbner sig i bunden af disse brønde, unægtelig et kuriøst mekanisk problem: hvordan kan disse huller, som måler indtil 1 m i dybden, være blevet gravet, uden at adgangsbrøndene, som kun måler 12 cm i diameter, er blevet ødelagt?

Det ville være umuligt at grave dem med en stiv stang, fordi det havde været nødvendigt at gennembyrde brøndens modsatte væg for at presse denne stang ned og trække den op igen, hvilket ville have forårsaget meget synlige skader. Desuden ville nedramningen af stangen have gravet en fure i jordens overflade, udenfor brønden.

Det er ikke alt. Efter den givne beskrivelse (se fig. 3), vil i samme brønd hullernes akse, da de befinder sig i samme plan, nødvendigvis skære hinanden - idet hullerne danner et „V“ -

og deres skæringspunkt kan kun være nogle få cm fra hullernes udmunding.

Man kunne forestille sig, at hullerne var blevet gravet af en teleskopisk indretning, indeholdt i „foden“ af det tænkte objekt. Men da det er sikkert, at nogle af disse huller er op til 1 meter dybe, hvordan kunne denne teleskopiske indretnings elementer huses i den pågældende „fod“, især hvis man husker, at der er 2 huller, at de deler sig, og at, som vi lige har set, deres akser mødes ganske nær ved munden? Ydermere ville man med en teleskopisk indretning forvente at se hullernes diameter formindskes med dybden. Og dette er ikke blevet noteret.

Det ser derefter ud, som om der kun er en løsning på dette mekaniske problem, hvis man tænker på en simpel boring med værktøj: brugen af „noget smidigt“, hult og roterende, armeret i enden med et ringformet bor eller stenbor. Disse bøjelige genstande skulle kunne bøjes, hvis de var tvunget til det, men ville have en vis stivhed i det frie. De ville således have mulighed for at bøje sig ved at blive ført gennem et bøjet rør, men ville være stive af sig selv efter at være kommet ud af det, således at det hul, de borede, blev næsten fuldkommen lige. Striberne, man har set på indersiden af hullerne, kunne forklares ved den langsomme fremskriden af et sådant roterende bor. Med 2 bøjelige indretninger af denne art i „foden“ ville begge huller kunne graves på én gang.

Men hvordan kan man forklare, at man i bunden af hvert hul finder en lille flad sten, lige meget hvor dybt hullet er? Det kunne se ud, som om der var en simpel forklaring: det runde bor, som findes i enden af graveindretningen, kunne gennembore den bløde jord, men ikke en sten. Som følge deraf ville yderligere indtrængen af boret blive stoppet, når det mødte en sten. Under disse omstændigheder ville hullernes dybde være bestemt, på usikker vis, af tilstedeværelsen af de sten, som naturligt findes i jorden. Men hvorfor flade sten? Var de i det hele taget alle flade (eller „helt flade“)? Eller er markens sten ikke naturligt flade? Men siden der i notaterne er tale om knust kiselsten (flint), kunne det se ud, som om disse sten var flint... som ikke plejer at være flad!

Under alle omstændigheder; skulle man ikke på de sten, man har fundet i bunden af hullerne, havde fundet nogle spor af dét bor, hvis fremtrængen de har stoppet? Og hvad har det violette pulver med denne sag at bestille?

På den anden side, hvorfor - hvis man skal dømme efter tegningen udført efter Jean-Claude Widmers forklaringer - hvorfor er toppene af de „V“-formede huller orienteret mod det centrale aftryk? Det er en anden gåde, men det er utænkeligt, at muldvarpe kan have aftalt at grave huller med en lignende disposition. Så skulle det være nogle muldvarpe, som var arkitekter og byplanlæggere!

Hvis hullerne var blevet boret af nogle stive stænger eller rør, kunne helheden have mindet om et kæmpemæssigt forankringssystem, når man ser på hullernes orientering i forhold til det centrale aftryk. Men forankring for at modstå hvad? Hvis man antager hypotesen, som er mekanisk tænkelig, at de har været boret af nogle fleksible genstande, lyder enhver tanke om forankring urealistisk. Hvad betød så disse huller? Var der tale om at optage jordprøver? Optagesystemet ser ud til at være ret indviklet. Var der tale om, ved hjælp af de bøjelige genstande, at opnå en „jordforbindelse“, for at bruge elektrikersproget? Man går fra gåde til gåde.

★

Vi lægger mærke til, i hr. J. Cerles notater, et punkt, som er værd at hæfte sig ved. Det bliver dér sagt, at området på marken, hvor aftrykkene befandt sig, var det eneste, som var tørt efter det voldsomme uvejr den 5. maj. Hr. F.-R. de Brem, en kemiingeniør, som vi allerede kender, og som vi kan takke for analysen af jordprøver, optaget i Valensole, har uden beregning foretaget undersøgelsen af prøverne i Marliens af GEPAs undersøgere. Ved at udsætte dem for efter hinanden følgende tørings- og fugtningsprocesser har han konstateret, *ligesom i tilfældet ved Valensole*, at jordprøverne optaget i aftrykszonen optog fugtighed langsommere end jordprøverne optaget på åben mark (60 pct. mere fugtighed hos de sidste i forhold til de første). Han betragter dette faktum som vigtigt, og det mangler endnu forklaring, men det kunne meget vel forklare det, som gendarmene fra brigaden i Genlis har observeret ved deres ankomst til stedet.

★

Vi har tilbage at tale om det violette pulver, hvis natur vi nu kender. Men desværre! Dette kendskab, langt fra at kaste lys over hændelsen, fordyber kun mysteriet og rejser nye problemer.

For begge laboratorier, som hver for sig hav-

de analyseret pulveret, og med to vidt forskellige metoder, var faktisk enige om, at de krystaller, dette pulver bestod af - af kisel eller lerjord (alumin?) - havde været ude for en begyndende smeltning, som ikke kunne finde sted med en temperatur under 1500° C.

Og undersøgerne havde dog ikke observeret noget på selve stedet, hvor de havde optaget pulveret, der kunne se ud, som om jorden havde været udsat for en betydelig opvarmning. Det viste intet spor af forbrænding, og intet tydede på, at vegetationen havde været udsat for påvirkning af en høj temperatur: det kløver, som endnu var på de jordklumper, som var blevet revet op, var endnu grønt, og hverken rugen eller græsset syntes at være berørt af ild.

Jorden havde jo været hård, som om den havde været brændt, men, siger man, denne „brænding“ så ikke ud til at skyldes varme, og nogle undersøgelser, som hr. Jean-Claude Widmer har ladet foretage i Schweiz, har vist, at de tilstedeværende skrøbelige karbonater ikke var blevet nedbrudt.

Stillet overfor disse konstateringer så en logisk slutning ud til at gøre sig gældende, og den opstod hos de specialister, som undersøgte pulveret: hvis dette pulver, at dømme efter tilstanden af den jord, som den dækkede, ikke er varmet op på stedet, så må det være, fordi det er blevet det andre steder, og at det derfor kommer fra et andet sted.

★

Hr. Jean Cerles, som har antaget denne meget naturlige hypotese, har så spurgt sig selv, om den „genstand“, som var landet i Marliens, ikke var en tallerken, som var beklædt med et „skjold“, ligesom visse af vore rumskibe, af et kiselagtigt materiale, beregnet på at beskytte den mod opvarmning ved dens indtræden i atmosfæren. Denne beklædnings materiale ville først smelte på grund af varmen ved indtrængen i atmosfæren, for derefter at krystallisere sig i form af kvartzkrystaller, som var blevet holdt fast mod tallerkenen af dens eget kraftfelt. Ved landingen ville disse krystaller til slut have lagt sig på de dele af jorden, som var i kontakt med tallerkenens sider, når kraftfeltet, som bandt dem til siderne, ville være ophørt.

Det hér er en sindrig forklaring, som vi dog ikke mener at kunne beholde, i det mindste under denne form. For alt tyder på (mangel på „brag“, kolossalt store hastigheder i tæt atmosfære etc.), at de flyvende tallerkener bruger

en fremdriftsmetode - måske „a la Plantier“ - som udelukker den direkte kontakt mellem deres overflade og partiklerne i den gennemføjne luft, og således den opvedning, som ville være resultat af denne kontakt. Under disse forhold har de ingen grund til at være beklædt med et varmeskjold. Desuden, hvis det var nødvendigt at bruge et varmeskjold, hver gang den trængte ind i atmosfæren, så ville det skabe - det kan man i det mindste tænke sig - et problem med genanskaffelse af materiale til skjoldet, og således et genforsyningsproblem.

Det kunne ikke desto mindre være muligt, i det perspektiv, vi overvejer, at en flyvende talerker kunne transportere og på marken i Marliens aflægge krystaller, som den havde varmet op et andet sted, og som havde hængt fast ved dens væg.

Men det er ikke udelukket, at forklaringen på de konstaterede fakta kan søges i en helt anden retning.

Hr. de Brem havde skrevet, at der ikke var noget overraskende i at finde kiselaflejringer i den leverede jord, da ler i sig selv er et aluminiums-silikat.

Et af vore medlemmer, som også er kemiker, har tænkt, at regn kunne have opløst alkaliske silikater, som fandtes i leret, og at vandet, som indeholdt disse salte i opløsning, kunne have samlet sig i aftrykkes fordybninger og derefter være fordampet, efterladende de opløste salte på aftrykkes vægge og bund. Men man skal bemærke, at lagene i dette tilfælde ville findes på væggene i vandrette linier.

Så bliver der tilbage udover aflejringen af silikaterne at forklare tilsynekomsten af kvartzkrystallerne, d.v.s. af kisel (silicium?), og den begyndende smeltning, disse krystaller var ude for.

Man kunne forklare disse forandringer i den formodede aflejring ved mellemkomsten af et variabelt elektromagnetisk felt med passende frekvens. Men hvis de aflejrede salte havde været alene om at blive bragt op på den temperatur, som er nødvendig for en partiel smeltning af kvartzen, uden at det var tilfældet med det bærende lerlag og den omkringliggende plantevækst, så skulle det omtalte magnetfelts virkning have været meget selektiv, påvirkende på forskellig vis de forskellige mineralske og vegetabiliske substanser, som det havde indflydet på. Dette ville måske ikke være utænkeligt, men man kunne kun være sikker på det efter at have foretaget laboratorieforsøg.

☆

Disse overvejelser, hvis de ikke vil foregive at bringe en løsning på problemet, som aftrykkes stiller - den effektive løsning kunne være af en natur, som vi ikke kan forestille os - har i det mindste interesse ved at vise dets paradoksale indviklethed, en indviklethed, som overgår fantasien. Tilsyneladende ser det ikke ud til, at det, vi allerede ved om de flyvende talerker, hjælper os med at bringe rede i det forbløffende virvar.

Marliens, det er et labyrint af furer og gallerier, hvor orden og uorden, regelmæssighed og uregelmæssighed filtrer sig uløseligt sammen:

Brønde, med ensartet diameter, med regelmæssige og glatte vægge; fuldstændigt perfekt formede halvkugleformede fordybninger; cylindriske og lige huller, med ens diameter, og hvor de divergerende akser alle hælder 45° fra lodret; alt dette taler om industri og ikke tilfældighed.

Men disse aftryk af en så nøjagtig geometri åbner sig i nogle uregelmæssige furer, og deres placering viser ingen tilsyneladende logik. Hvorfor har tre huller, og kun tre, nøjagtig samme afstand til det centrale aftryk? Og hvad betyder dette aftryk, som viser en forholdsvis god symmetri, men ikke ligner noget som helst, ikke minder om noget, og ikke ser ud til at være lavet af en tap, en sonde eller et hjul?

Paradoksale aftryk! Der er, i deres opbygning, nok af uorden til, at vi ikke kan forstå dem, og nok af orden til, at vi ikke kan tro på et naturligt fænomen. Desuden forhindrer mangelen på ethvert bil- eller fodspor omkring aftrykkene os i at tænke, at de kunne være det geniale og komplicerede værk af en lokal spasmager. Især fordi vi ikke ret godt kan se, hvorfor denne spasmager under en bunke jord skulle have gemt de furer, han havde gravet. Denne bunke jord ville også kræve forklaring, ligesom tilstedeværelsen af jordklumper kastet indtil 30 m bort fra sporene. Lad os også tilføje, at Jacques Garreau pr. telefon har fortalt os, at plantevæksten var mere bleg og spredt i en radius på 7 til 8 m omkring aftrykkes centrum.

☆

Hvilken maskine er dog gået ned på denne kløvermark, som ligner så mange andre, og dér sat sit uforståelige mærke? Under hvilken manøvre eller med henblik på hvilken operation er disse furer og huller blevet gravet? Det er en uigennemtrængelig hemmelighed.

Tilsyneladende har ingen set noget ukendt objekt overflyve hr. Maillotte's mark og lande dér, men de fundne spor er så usædvanlige, så fjernt fra alt, et jordisk instrument kunne forårsage, at man bliver tvunget til - i mangel af nogen fornuftig mulighed for at tillægge dem en dårlig spøgefugl - at placere dem i kategorien af fænomener, som kun de flyvende tallerkener ser ud til at kunne fremkalde.

Det ser alligevel ikke ud til, at de har noget identisk fortilløb i de flyvende tallerkeners historie. Skulle de være det første tegn på tilsynskomsten af en ny type tallerken, og måske fremkomsten på vor planet af en ny rumrace? Hvem kan sige det?

Som konklusion - helt provisorisk, for vi får givetvis lejlighed til at tale mere om Marliensagen - må vi acceptere, sammen med hr. Jean Cerles, at med de nye elementer, som er blevet tilføjet denne mærkelige sags mappe, bliver mysteriet kun dybere.

Vor bedste tak til hr. Jean Cerles, uden at glemme hr. Charles Garreau, Jean-Claude Widmer og François Régis fra Brem. Ligeledes tak til hr. Lucien Blaise, Jacques Bryon, Roger Pichereau, Jacques Thomas, Jean Vuillequez og fru Saunier, for de oplysninger, de har sendt os.

Post Scriptum

Vi havde stillet hr. Jean Cerles et vist antal spørgsmål. Takket være hans informatorer, med hvem han meget hurtigt satte sig i forbindelse, og ved at genkalde sig sine egne erindringer, har han lige tilsendt os et vist antal supplerende oplysninger, som vi vil se på.

Brøndene var fuldkommen regelmæssige, men var dog en smule tronkoniske (tilspidsede), og vi vil tage hensyn til dette, når vi skal udføre tegningerne. Disse brønde var alle godt åbne, hvis man ser bort fra enkelte jordklumper, som var faldet ned i dem.

Vi havde spurgt om længden af de to skrå huller var den samme i hver brønd. Som vi havde ventet det, var svaret negativt, hvilket ser ud til at stemme godt overens med vor hypotese, ifølge hvilken boringens fremadskriden var blevet stoppet af sten, som naturligt befandt sig i jorden.

Stenene i bunden af hullerne var af forskellige

størrelse. „Nogle var i stykker, men viste intet tegn på smeltning, og heller ingen striber. Det drejede sig om små kalksten, som befandt sig i jorden før landingen“. Denne sidste oplysning er et nyt element i vor hypoteses favør.

Vi havde spurgt, hvordan planternes rødder så ud. Dem, som vor korrespondent har kunnet undersøge, så ud til at være intakte. De var i hvert fald ikke forkullede.

Hr. Jean Cerles, som vi ikke kan takke nok for den hurtighed, hvormed han svarer os, samt hans konstante omsorg for at skaffe eksakte oplysninger, har henledt vor opmærksomhed på, at de skrå huller kunne have været boret med alt andet end mekaniske midler, og han har overvejet hypotesen om brugen af laser eller andre metoder, som vi ikke kan gøre os formodninger om.

Vi har selv været klar over - og det har vi ladet fremgå - at vort forsøg på forklaring var fremsat med de største forbehold. Men vi prøver stadigvæk på, i overensstemmelse med Guillaume d'Occam's sparsommeligheds-princip, først at ty til de simpleste hypoteser - uden nogensinde at skjule deres menneskelige karakter - de hypoteser, som kommer vore nuværende industrielle muligheder nærmest. Vi havde selv, og andre teknikere fra GEPA med os, tænkt på en boring med laserstråler, og når vi ikke har talt om det, så er det, fordi man kunne have svært ved at forstå, at materialerne i bunden af de skrå huller i så tilfælde ikke var fuldstændig smeltet eller i det mindste viste klare tegn på en begyndende smeltning. Hvilket ikke har været konstateret. Desuden får de cirkelformede striber, som er set på hullernes vægge, os til at tænke mere på mekanisk værktøj end på en termisk stråle.

Undersøgelsen fortsætter.

I sidste øjeblik...

I vor første rapport (bragt i UFO-NYT nr. 1, 1968, side 11) har vi i forbindelse med hændelsen i Marliens gengivet en oplysning, som kom fra et af vore medlemmer, hr. Michel Cattet, og som handlede om nogle mærkelige spor, som denne påstod at have lagt mærke til på bygmarken, som støder op til hr. Maillotte's kløvermark.

Men en højt kvalificeret undersøger, som

havde den fordel at befinde sig på stedet i de første timer efter fundet, fordi det drejer sig om hr. Henri Geslain, nægter kategorisk, og endda med harme, i et brev, som han lige har sendt os, eksistensen af disse spor, og han forsikrer, at de ikke kunne have undgået at blive set af undersøgerne, da hver tomme på stedet var blevet undersøgt med den største omhu.

Vi har ingen grund til at betvivle dette bestemte dementi, og vi fremlægger det gerne, i vor omsorg for at sige sandheden, og kun den nøgne sandhed, uden udsmykning eller sensationelle og vovede tilføjelser.

Når vi har offentliggjort den observation, som hr. Michel Cattet sagde at have foretaget, så er det, som vi allerede har sagt det, for ikke at

forsømme noget oplysningselement, og også fordi vi regnede med at kunne stole fuldt ud på vor korrespondents vidnesbyrd. Vi har ikke haft lejlighed til at spørge ham, men vi mener ikke, selv i dag, at han selv skulle have digtet de oplysninger, han har givet os. Vi er mere tilbøjelige til at tro, at han, da han kom på stedet tre dage efter fundet af aftrykkene, har fundet nogle spor efterladt af undersøgere eller nysgerrige, som han fejlagtigt har troet at kunne forbinde med de oprindelige spors system. Han havde iøvrigt skrevet, at da et stort antal turister havde været på stedet før ham, burde hans undersøgelser tages med forbehold.

Phénomènes Spatiaux sept. 1967.

/ Guy Markus.

Mareridt med den nærgående tallerken

Et uidentificeret flyvende objekt – „UFO“ for eksperterne – er blevet set svævende over en ensom hedevej højt over Eden Valley.

Objektet udsendte en lyd som en mægtig dynamo; det var en mørk rund form, kun illumineret af et blinkende rødt lys lige uden for midten.

Denne beskrivelse blev givet af en kvinde, der siger, hun blev fulgt af objektet, mens det svævede kun 20 fod over hendes hoved.

Da hun cyklede ad den ensomme vej til sit hjem, så hun et rydt lys i det fjerne. Derpå begyndte et mareridt for kvinden, som har bedt om, at hendes navn ikke bliver publiceret.

„Jeg kommer hjem ad den vej hver aften omkring kl. 10, og jeg har aldrig været bange før“, sagde hun.

„Objektet svævede i trætop-højde. Det fulgte mig langs vejen lige over telefonrødene“.

Hun forklarede, at alting var så klart, at hun ikke kunne have indbildt sig tingene.

„Jeg stoppede cyklen og stod af“, sagde hun. „Objektet kom og svævede lige over mit hoved. Nu var jeg virkelig bange og skyndte mig mod huset så hurtigt, jeg kunne. Men det fulgte mig stadig. Jeg har aldrig været så forskrækket.

Hun styrtede ind i huset, stadig skrækslagen, og bad sin familie gå udenfor og se på objektet.

„Vi gik udenfor; det var forsvundet, så ingen tror mig. Men jeg så det alligevel og hørte det summe og blinke“. Efter hændelsen fortalte en af kvindens nære slægtninge, at hun også havde set et rødt lys over de samme træer få nætter før.

Rev. D. R. O. Grant, præst i Ainstable and Armathwaite, sagde: „Der er gået snak i landsbyerne om dette, og jeg har hørt om det, men jeg ved ikke, hvad jeg skal tro. Det har måske en eller anden forbindelse med jernbanen i dalen.

CUMBERLAND NEWS.

FODNOTE:

(TUFOS er begyndt på en indledende undersøgelse af ovenstående hændelse. Adskillige andre rapporter er nået „Cumberland News“, som formoder, at mere end én isoleret observation er kommet frem i området).

ORBIT, sept. 1967

/ Mog.

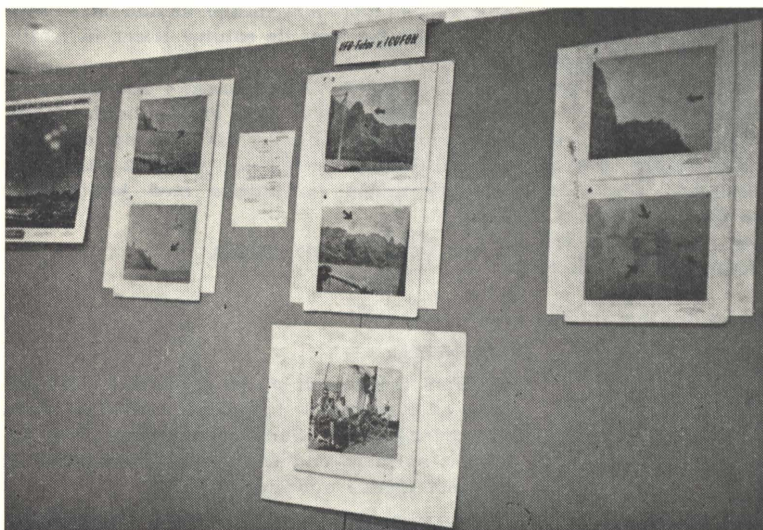
Trinidade observationerne...

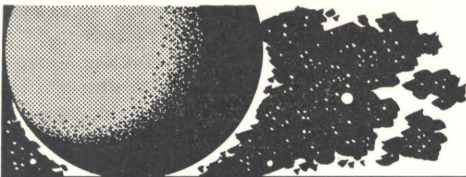
På billedet ses syv af de ombordværende på skibet «Almirante Saldanha», hvor over 100 personer den 16. januar 1958 iagttog det berømte objekt, omtalt i hæftet: TRINIDADE-OBSERVATIONERNE.

1. FARIAS DE AZEVEDO, pressefotograf fra «Jornal do Brazil».
2. Skibets kommanderende kaptajn, SALDANHA DA GAMA.
3. AMILAR VIEIRA FILHO, leder af undervands-jagtgruppen, der var blevet inviteret med på turen. Vieira opdagede, sammen med kaptajn Viagas, objektet og henedte Baraunas opmærksomhed på det.
4. PAULO MOREIRA DA SILVA, leder af hydrografi- og navigationsdirektoratet.
5. ALMIRO BARAUNA, fotografen, der tog de 4 sensationelle billeder af det Saturn-formede Trinidade-objekt.
6. CARLOS ALBERTO BACELLAR, kommandant på øen Trinidade. Han overvågede fremkaldelsen af Barauna's film.
7. ALVIZIO BANCARIO – muligvis den Aloisio, der står omtalt som medlem af gruppen. Bancario behøver ikke være efternavn, men kan være stillingen: Bankmand.

Nederste billede: – en lille del af de billeder, der var ophængt på kongressen i Mainz, nov. 67.

JORDEN RUNDT

De fl. tall. er blevet fotograferet af lederen af et observatorium

Montevideo, d. 27. (N.P.) - Uidentificerede flyvende objekter, sædvanligvis kaldet flyvende tallerkener, er blevet observeret ved højlys dag i Uruguays hovedstad. Lederen af det astronomiske observatorium Antares, hr. Juan Reyes, bekræftede nyheden og tilføjede nye enkeltheder. Han erklærede, at han personligt havde taget 21 farvefotos af de flyvende genstande.

„Noticias Populares“, 27. febr. 1967.

Flyvende tallerkener i Sverige

Stockholm, d. 8. (A.F.P.) - To „flyvende tallerkener“ er blevet observeret på få meters afstand, og i mere end et kvarter, af en familie på 5 medlemmer i Vilhelmina i svensk Lapland. Vidnerne erklærede, at den ene af tallerkenerne havde en diameter på 30-40 m, mens den anden var meget mindre“.

„O Estado de Sao Paulo, 9 marts 1967.

Fem »tallerkener« flyver lavt hen over Lima

Lima, d. 10. (ANSA-NP.). - I en tætbeholdt del af Lima erklærede adskillige hundrede personer at have set uidentificerede flyvende objekter. I et antal på omkring 15 fløj disse „objekter“ i lav højde og forårsagede stor forstyrrelse i offentligheden.

Hændelsen fandt sted i distriktet Lomas i omegnen af byen, ifølge bladet „La Prensa“. Vidnerne fortalte til avisen, at objekterne fortog manøvrer i lav højde, „som om de ville kende os bedre“; de var kæmpestore og sølvskinnende.

Senere, meddeler det samme blad, erklærede en politibetjent ligeledes, at han havde iagttaget en „flyvende tallerkens manøvrer tæt ved den internationale lufthavn. Det cirkelformede og strålende objekt flyttede sig fra syd mod nord“, sagde han.

„Noticias Populares“, 10. marts 1967.

Piloter beskriver et »objekt«

Porto Alegre. - Tilbørligt bemyndiget af ledelsen af den 5. Luftzone har luftkaptajnerne Alberto Espirito Santo Puget og Ronaldo Eduardo Jaekel, henholdsvis første- og andenpilot på en C-47 fra F.A.B. (Det brasilianske luftvåben O.a.) efter sidste lørdag at have set et mærkeligt lysende objekt, som ledsagede dem lige fra den sydlige del af staten Santa Catarina til Porto Alegre, afgivet en erklæring til pressen, vedrørende enkeltheder af det, der havde fundet sted.

Ifølge deres officerer udførte de den sidste etape af en flyvning, der var startet i Recife. Omkring 10 minutter efter at være gået på vingerne fra Florianopolis i retning mod Porto Alegre, hovedstad i Rio Grande do Sul, observerede de et skarpt lys til højre for maskinen, et lys, som flyttede sig i den samme retning og med den samme hastighed. Da de befandt sig over Torres, var det mærkelige objekt - på gr. af vejsituationen - ikke mere synligt, men det dukkede op igen længere henne, nær ved Taquara. På dette tidspunkt opnåede piloterne, efter at have meddelt observationen til kontrolcentret ved Salgado Filho lufthavnen, hvor de spurgte, om der var en anden maskine på samme rute, tilladelse til at fortsætte med deres undersøgelser, og de begyndte da at nærme sig til disse mærkelige lys. De opdagede, at hver gang de nærmede sig objektet, pulserede lysene og flyttede sig med en overordentlig stor hastighed, hvilket bevirkede, at de ikke kunne komme det på nært hold.

Besætningen på C-47'eren præciserede endvidere, at fænomenet ligeledes blev observeret af 5 officerer fra F.A.B. og 10 civile passagerer.

„O Estado de Sao Paulo“, 24. marts 1967.

Et mærkeligt objekt landet i Mexico

Mexico-City, d. 26. (France-Presse). - Et enormt UFO (uidentificeret flyvende objekt) er blevet iagttaget i går ved dag gry tæt ved byen Iguala, 180 km sydøst for denne hovedstad. Det

mærkelige objekt, som udsendte et meget kraftigt lys, landede i omegnen af denne lokalitet lettede få minutter efter, og forsvandt hurtigt i natten. Disse oplysninger er modtaget af aftenbladet „Ultimas Noticias“ fra Mexico, og de fremhæver, at UFO'et vækkede mange af Igualas indbyggere. Desuden blev passagererne i omnibussen mod Acapulco (på ruten Mexico-Acapulco, hvor Iguala befinder sig) samt adskillige bilister vidne til UFO'ets landing og start. Ifølge buschaufførens forklaring var lyset, der stammede fra objektet, så kraftigt, at det blændede. Det lignende, sagde han, det lys, som en acetylen-svejses flamme frembringer. I går morges begav adskillige indbyggere i Iguala sig til UFO'ets landingssted for at se, om de kunne finde spor af fartøjet.

„Diario da Noite“, 27. marts 1967.

»Flyvende cigar« faldet ned i Mexico

Mexico-City, d. 29. (A.F.P.) - Et cigarformet UFO (uidentificeret flyvende objekt) på størrelse med en rutebil er faldet ned på en bakke tæt ved Mercala i staten Guerrero, omkring 400 km sydvest for Mexico-City. Aftenbladet „Ultimas Noticias“ har i går offentliggjort disse oplysninger, og en special-korrespondent, som begav sig til stedet, meddeler, at mindst 1000 indbyggere i Xochilapa, nær Mercala, så, hvordan UFO'et faldt, hørte braget, da det stødte mod jorden, og lagde mærke til, at mange af deres huse rystede, da UFO'et stødte mod jorden. Adskillige indbyggere i Xochilapa forsikrede avisens specialkorrespondent vedrørende sagen,

at UFO'et havde form som en cigar, at det udsendte et så kraftigt lys, at det blændede dem et øjeblik, og at en forveksling med et meteor naturligvis ikke var muligt, thi de kendte udmærket det sidstnævnte fænomen.

Hvad det end var, så forsøgte beboerne i omegnen ikke at nærme sig stedet, hvor man antager, UFO'et var styrtet ned. En lille infanteriafdeling prøver nu at finde det nøjagtige sted, hvor objektet faldt, for at bekræfte sandheden af det, alle vidnerne erklærede.

„Diario da Noite“, 30. marts 1967.

»Tallerkener« overflyver Madrid

Madrid, d. 12. (ANSA-NP). - Flyvende tallerkener manøvrerede i luften over Madrid i 6 timer for øjnene af hundredevis af forbavsedede indbyggere i Madrid, erklærer bladet „El Alca-

zar“ i dag; bladet illustrerer endog nyheden med adskillige fotografier af UFO'erne.

Tallerkenerne fløj hele tiden i cirkler. Varigheden af hver rundtur blev kontrolleret ved hjælp af stopure: en hel tur tog 9 min. 14 sek.

Bladet offentliggør udtalelser fra talrige trafikanter, som overværede det påfaldende fænomen, og når til den konklusion, at det hverken drejer sig om flyvemaskiner, balloner eller satellitter. „Det var flyvende tallerkener“, erklærer „El Alcazar“, uden at gå mere i dybden med hensyn til observationerne.

På den anden side kunne hverken myndighederne fra Barajas-lufthavnen eller autoriteterne fra den spanske hovedstads astronomiske observatorium afgive nogen forklaring på fænomenet, og de nøjedes med at erklære, at de ikke beskæftigede sig med at studere UFO'er.

„Noticias Populares“, 13. marts 1967.

Mexico, 15. febr. (»Figaro«s korrespondent)

Kl. 13.30: det regelmæssige postfly fra staten Guatemala på ruten Guatemala City-Mexico-City standser på landingsbanen. Det er en „DC 3“. En times mellemlanding før tilbageturen. 2½ times flyvning.

Luftkaptajn Alfredo Castaneda går ned fra flyet, fulgt af andenpiloten Carlos Samayoa. De går sammen i retning mod lufthavnens kontroltårn for at aflægge en rapport. Flyvetur nr. 404 var ikke forløbet normalt. Castaneda med 15.000 flyvetimer havde aldrig set noget lignende. Han siger ordret, lidt dårlig til mode: „Man vil måske tænke, at jeg har en god fantasi, og alligevel har jeg ikke siddet og drømt. Det er ikke noget, jeg finder på“.

„Vi fløj i 4500 m højde sydøst for Ixtecec. Det var ved middagstide. Himlen var klar. Vores hastighed var på 500 km/tim. Pludselig så jeg ca. 700 m foran os, lige i flyveretningen, et ukendt objekt, som havde retning lige imod os. Jeg råbte straks på min andenpilot og tvang - med et tag i styrepinden - flyet så meget til højre som muligt for at undgå objektet. Dette fo'r forbi, ca. 100 m til venstre for os. Dets hastighed var omkring 500 km/tim.“

To af passagererne, som sad i sæderne til venstre i DC 3'eren, så ligeledes fartøjet fare forbi.

Selv om mødet med objektet var kort, er første- og andenpiloten enige om, at dette objekt, der skinnede som sølv, var af form som en snurretop, ca. 15 m bred og 5 m høj. I det øjeblik, kaptajn Castaneda fik øje på den „fly-

vende snurretop", var der i spidsen af denne en rød kugle på enden af et rør. Men da objektet krydsede flyet, var kuglen og røret forsvundet, uden tvivl trukket ind i fartøjets indre.

Kaptajn Castenada kaldte straks over radioen Mexico-City's lufthavn for at få at vide, om de ikke havde opsendt en ballonsonde, eller noget i den retning. Man svarede ham, at det havde man ikke.

„Jeg tror“, præciserede piloten, „at denne „snurretop“ var styret, thi den manøvre til højre, jeg var tvunget til at foretage, var ikke tilstrækkelig til at opnå afstanden på 100 m, som adskilte os i det øjeblik, den fo'r forbi. „Snurretoppen“ har altså været nødt til at foretage en tilsvarende manøvre til venstre. Hvis dette møde havde fundet sted om natten, ville en kollision uden tvivl have været uundgåelig.

Efter 20 års flyvning er det virkelig første gang, jeg ser noget så utroligt“.

Autoriteterne i Mexico-City stiller sig afventende. Bestyrelsen for civilflyvningen vil ikke udtale sig; man nøjes med at erklære, at det er første gang, i det mindste officielt, at man melder om et sådant fænomen.

Inden en videnskabsmand kan give en acceptabel forklaring på disse maskiners tilsynkomst, er der ingen, der tør vove at sige, hvad det er. Imidlertid er pilotens vidneudsagn blevet optegnet.

Marcel Deloffre.

„Figaro“, 16. februar 67.

Peru: Mystiske fartøjer

Et mystisk fartøj har fulgt et peruviansk trafikfly over en strækning på 800 km og fremkaldte en vis uro hos besætningsmedlemmerne og de 52 passagerer. Det „forfulgte“ fly fløj fra Pinra (i den nordlige del af landet) til Lima. Piloten, Oswaldo Sanviti, så pludselig et mærkeligt kegleformet fartøj flyve op på den venstre side af flyet, ca. 8 eng. mil (omkring 12 km - O.a.) fra dette. Lidt efter fløj objektet, efter at have foretaget nogle sving, hen mod flyet for at standse i en afstand af 2 mil (ca. 3 km - O.a.), hvilket gjorde det muligt for adskillige passagerer at iagttage det lidt nøjere. Ifølge vidneudsagnene havde objektet, der skiftede farve en gang imellem, en diameter på omkring 70 meter. Til slut fløj fartøjet - stadig ifølge piloten og de andre vidner - helt op til flyets hale, hvor det blev mødt af et andet objekt. Derefter forsvandt de to fartøjer med overlydshastighed, mens flyet befandt sig omkring 30 km fra Lima.

(A.F.P.)

„Tribune de Lusanne“, d. 55. febr. 1967.

Bayonne (Corr. part) - Et nyt kort

at anbringe i det allerede omfangsrige kartotek over de mystiske „flyvende tallerkener“. I virkeligheden er et lysende objekt tirsdag aften blevet observeret på himmelen over Bayonne og dens omegnskommuner. I en halv time har adskillige mennesker fulgt disse begivenheder. - Objektet viste sig kl. 20,35 i retningen syd-syd-vest. Det drejede langsomt omkring sig selv. Forfra syntes det at være sammensat af to stærkt lysende og hvidt fluorescerende dele, i profil var konturerne noget forlængede og sluttede i en lile rød hvælving. Objektet forsvandt kl. 21,05.

Kl. 21,10 så de samme observatører i retning mod fyrtårnet i Biarritz en lysende prik, som man først tog for at være en stor stjerne, men som snart viste sig at være et objekt med et smukt orange lysskær. Det syntes at være mindre end det første, men måske var det alligevel det samme, hvis størrelse syntes mindre på gr. af afstanden. Det blev observeret lige til 21,30, idet det skiftevis kom nærmere og blev fjernere, forsvandt helt ud i horisonten, kom tilbage igen, for til sidst helt at forsvinde.

Myndighederne søger nu at fastslå de to mystiske objekters natur.

„Le Parisien“, d. 29. juli 1965.

☆

Den, som ikke til sine tider er for blød og føler for meget, føler visseelig til alle tider for lidt.

Jean Paul. (1763-1825).

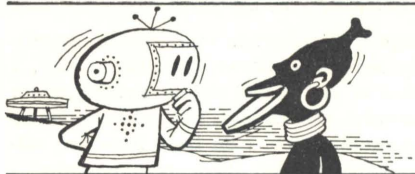
Holder De UFO-foredrag?

Hvorfor egentlig ikke? Foredrag - for større eller mindre forsamlinger - er et af de mest betydningsfulde led i UFO-oplysningsarbejdet.

Vær med til - gennem personlig kontakt - at bane vejen frem. Alle henvendelser rettes til:

SUFOI Foredragsafdeling

G. Weichardt, Oxford Alle 3 A,
2300 København S.

RAPPORT HJØRNET

I den forløbne måned er der indkommet i alt tretten rapporter, hvoraf de seks var fra i år, medens seks var fra sidste år. Een var af ældre dato. De rapporter, som ikke er beskrevet nærmere nedenfor, var fra Kristiansand S og Vestnes i Norge, og fra Gamby, Assens, København Ø, Randers, Ladby og Gassum i Danmark.

Den ældste af rapporterne er ikke den mindst interessante, hvorfor vi iler med at bringe den.

„Den 21. eller 22. august 1963 var jeg på en fisketur med min båt i Kågsund, Skjervøy. Jeg gikk hjemmefra kl. 17,00 og kl. 17,30 var jeg på fiskeplassen. Fint veir, stille og klart. Da jeg hadde fisket en stund skulle jeg skifte plass og gikk på en liten grunne ved Skjervøyskjerret. Jeg så da etter ett medd på Arnøy for å finne den riktige dybde. Kl. var da ca. 18,30, og mens jeg så vest på Arnøy så jeg en flamme som om en rakett ble skutt opp fra fjellet. Jeg tenkte det var marinen, som hadde øvelse, men da måtte det være noe nytt som ble prøvet. Flammen jeg så var bred ca. 2 m og farve orange. Jeg satt å så på den da den for rett til veirs, farten var ikke så fort som om en rakett blir skutt opp. I ca. 2000 m høyde ble flammen borte og jeg så noe stort grått på himelen, tenkte da på at det var en ballong eller faldskjerm jeg så. Det var blitt lit vindgråe fra øst da. Den begynte da å bevege seg og kom rett mot vinden. Den kom nærmere og hele tiden satt jeg bare å stirret på den. Den passerte over Singlatinden og over Mikkeby i samme høyde, men da begynte den å komme nedover og ut over sjøen der jeg var. Jeg så at det ikke var hverken ballong eller faldskjerm, og tenkte på en UFO. Det var to stk. av dem, en liten og en stor. De store hadde flere store vinduer ovale oppe, ca. 2 m høye, og jeg så fem vinduer på den siden som vente mot meg. Avstand var da ca. 150 m og ca. 15-20 m over havet. Da kom det ut 2 Skjinner eller noe lignende fra den store UFO, og den lille UFO satte seg på dem og ble trukket inn i den store. Den lille var ca.

2 m høy og ca. 3 m lang oval. Det var ingen flamme, røk, eller lyd å se å høre. Kl. var 18,40 da, og jeg må innrømme at jeg var nervøs og annspent og redd der jeg satt å så på. Jeg hadde sett bort bare et kort øyeblikk for å se om det skulle være noen andre båter ute, så jeg kunne få vidner på det jeg så, men det var ikke en båt å se på havet da, det er mulig det var på lørdag for ellers er det båter ute hele dagen. Jeg så mere, det var blit litt mere vind og sjøen var mørk, men under UFO'en var det helt blikk stille og blank sjø.

I ett av vinduene så jeg det kom ett grønt lys rettet mot meg.

Lyset var ca. 30 cm og rund, det forandret farve, lys og mørk grønt, det så ut som om noe beveget seg bak lyset.

Jeg forsøkte å løfte opp en fisk, men jeg var som lamm og klarte det ikke, om det kom av at jeg satt i en slik spenning eller om det var noe annet vet jeg ikke.

Den store UFO takserte jeg til ca. 10 m høy og 35-40 m lang oval eller rund kan jeg ikke si med bestemthet da den hele tiden bare hadde en side vent mot meg, den var flat under, med en liten forhøyning på mitten oppe. Den hadde stoppet rett over en stor Tysk lastebåt som forliste i 1944, lastet med malm og kvikksølv.

Jeg så noe som jeg ikke er helt sikker på, enten trakk den noe opp av sjøen, eller den slapp noe ut, flere små mørke gjendstander kom mellom UFO'en og sjøen, for meg så det ut som om det kom opp av havet og inn under den. Den hadde stått helt stille hele tiden, i ca. 10 minnutter. De la seg da litt på siden og begynte å lette seg. Plusselig satte den opp farten og på ca. 1 minnutt var den forsvunnet ut av Kvenangen, farten var kolosal.

Farven var som aluminium eller sølvgrå på begge to. Jeg var snar å få opp fiskesnøret som jeg hadde holdt i hånden hele tiden, å gikk hjem. Å fortelle noe om det jeg hadde sett anså jeg for håpløst, ingen ville tro meg, så først no

har jeg skrevet ned min beretning om det jeg så den gangen, kanske har jeg glemt noe, men alt står enno så levende for meg", slutter herr Helge Mikalsen sin beretning.

Landing nær Veksø?

Fire dage efter en formodet landing i Veksø-området – en landing, som blev omtalt i en del af den danske dagspresse, men som vi endnu ikke har fået rapport ind på – fandt en lignende begivenhed sted i samme område. Begge „landinger“ fandt sted i trekanten, der dannes mellem Gundsømagle, Stenløse og Veksø. Den første landing fandt sted den 29. oktober og denne fandt sted den 2. november. Området er meget sparsomt beboet og det er et af de få steder på Sjælland, hvor der er rigtig mørkt om aftenen.

Frk. D.J. var den første, der fik øje på objektet, – eller objekterne. Klokken var da 23,00. Objektet sås som et lille rundt, hvidt lys efterfulgt af fire store, orangegule firkantede lys, hvorefter der kom endnu et hvidt og fire orangefarvede mage til. Lysstyrken var stærk, næsten blændende, og det kan være grunden til, at man ikke så noget omrids af objektet. Det var ca. 8 cm i udstrakt arm, så det var ikke nogen lille tingest. Observatøren anslår selv objektets størrelse til ca. 100 meter i længden. Objektet befandt sig i lavningen, hvor Værebros Å er nærmest ved Løje Sø. Frk. D.J. blev forskrækket over synet og gik ad vejen til en bekendt, herr P.T., der bor 15-20 minutters gang fra D.J. Sammen gik de efter objektet, der et øjeblik efter (klokken ca. 23,30) kom til syne bag en bakke. Det fløj med ganske langsom fart i en langsom, glidende bevægelse samtidig med at det steg en smule. Begge observatører var nu lige forskrækkede og kørte af sted i bil efter flere vidner. Ca. 500 meter henne ad vejen mod Gundsømagle sås objektet for sidste gang. Da observatørerne kom tilbage, var det hele væk.

Undervandsufo?

Den 29. november sad fru O. Karlsson og så ud af vinduet i sit hjem i Hälle nær Strömstad i Sverige. Klokken var 14,45. „Jag satt vid fönstret mot fjorden, när jag plötsligt fick se ett föremål på ytan“, siger fru Karlsson. „Avståndet var ett par hundra meter, kanske något mer. Föremålet var stort och runt och rött som en av televerkets bilar. Det såg ut som en fallskärm eller ballong av något slag. Under 3-4 minuter sjönk det sakta och försvann“.

Solen gik ned kl. 15,25, så der kan ikke være tale om nogen forveksling med en solnedgang.

Endnu et lavtgående UFO.

Det kan være, at „UFO-NYT“ bliver læst af flere, end man umiddelbart skal tro. I november-december nummeret skrev vi, at der over Skandinavien ikke havde været observationer af samme kategori, som det har været tilfældet i USA sidste år, hvor man gang på gang har været ude for nærobserverationer, hvor UFO'erne tilsyneladende ønskede at blive set, og ligefrem provokerede en smule. Siden da har vi haft flere formodede landinger og en del nærobserverationer, selv om de ikke har været af samme karat som i USA. Her er een af dem, som fandt sted nær Ebberup på Fyn den 25. januar kl. 22,20. Observatør var herr J.H. fra Ebberup. Sammen med sine tre døtre (på henholdsvis 11, 14 og 16 år) kom han kørende nordfra ad vejen mod sit hjem.

Omkring en kilometer fra hjemmet får man øje på et hvidgult lys, der svæver omkring 7-800 meter fra observatørerne og omkring et par hundrede meter fra nabogården. 4-500 m længere fremme ad vejen standser man bilen og ruller vinduerne ned for bedre at kunne iagttage objektet, der synes at befinde sig nogle få meter over jordoverfladen. Genstandens form kan nærmest sammenlignes med en tønde, – måske en „slank“ tønde. Lyset fra objektet var klart og konstant på midten, medens det i siderne pulserede i forskellige farver. Lysstyrken var nærmest middel. Observatørerne blinkede nogle gange med bilens lygter, uden at objektet dog reagerede på nogen måde.

Observatøren startede nu bilen igen og kørte videre ad vejen mod objektet for at komme det så nær som muligt. Man stoppede på vejen ikke langt fra nabogården, og dér var man i en afstand af ca. 30 meter fra objektet. Den otte meter høje og ca. fire meter brede genstand hang ubevægelig i luften omkring en halv snes meter over marken. Noget klart defineret omrids kunne ikke ses, og det var umuligt at sige noget sikkert om selve objektets størrelse. Man kan lige så godt forestille sig, at objektet havde samme størrelse og facon som selve lyset, som at det var mindre og skjult af en korona. Man kunne også forestille sig, at objektet var mørkt og ragede uden for lyset, men blot ikke kunne ses på grund af blændvirkningen.

Medens man holdt stille og iagttog dette syn, slukkede herr J.H. for bilens lygter. Objektet

syntes derefter at nærme sig bilen, og pludselig udsendtes et meget kraftigt og blændende hvidt lys mod bilen – hvorefter alt blev mørkt, og objektet kunne ikke mere ses.

To-tre sekunder senere så man tre ovale lys ved siden af hinanden. Det midterste var rødt, og de to yderste havde skiftende farver. Om det var det samme objekt, kan naturligvis ikke siges med sikkerhed. Afstanden til det nye objekt ansløges til 4-500 meter.

Observatøren kørte nu til sin nabo, for derved at skaffe et voksent vidne til observationen. Gennem naboens vinduer kunne man nu se et blinkende lys, der syntes at fjerne sig mod sydøst fra det sted, hvor de tre sammenhængende lys sidst blev set.

Hen over de marker, hvor observationen fandt sted, går et elektrisk ledningsnet, og naboens mente, at lysblinkene kunne stamme fra en kortslutning i nettet. Observatøren mener, at det var objektet, der fløj bort.

Afbrudt landingsforsøg?

Herr J.P. stod og betragtede himmelen over Skovlunde den 21. februar. Vejret var klart og koldt. Klokken var 22,00, da observatøren får øje på noget, som han først antager for en satellit. Det var et lys, der fløj på den sydlige himmel med kurs syd-nord. Da det befandt sig i omkring 60° højde, ændrede det pludselig kurs vest-øst i et 90° drej. Eftersom objektet kom nærmere, kunne man se, at faconen var som en halv cirkel. Flad i bunden og med stærkt hvælvet overflade. I en anslået højde af 1000 meter kom en violet hale frem fra objektets højre side af bunden. Halen strakte sig en smule nedad og et godt stykke ud til højre. Den ragede ca. en halv diameter ud til højre for objektet.

Da objektet befandt sig i en anslået afstand af ca. 500 meter fra observatøren, gik det pludselig lodret nedad, indtil det befandt sig 3-400 meter over Sportspladsen ved Skovlunde Skole. Da observatøren naturligvis ikke kan kende objektets rigtige størrelse, er det givet, at disse anslåede afstande og højder kan være både større og mindre.

Så snart genstanden stod stille over sportspladsen, slukkede alt lys, men man kunne ane objektets omrids. Efter 20 sekunders forløb begyndte objektet imidlertid at gå lodret op igen, og i en højde af 500 meter kom den violette ildhale igen, først svag, siden kraftigere. Objektet steg videre, og da det var nået meget høj

op, fløj det mod øst, hvor det forsvandt af syne i vandret flugt.

Observatøren anslår selv objektets størrelse til 2-3 meter i diameter. Observationens varighed var ca. otte minutter.

... Da det jo ikke er alle observationer over Skandinavien, vi får rapport ind på, skal vi lige kort gennemgå forskellige pressemeddelelser fra de sidste par måneder.

„Nyt i Herlev“ beretter om en observation af et cigarformet rumskib over Herlev-Skovlunde-Ballerup området den 3. november kl. 08,35. Observationen varede ca. 15 minutter.

Dagbladet „Vestkysten“ beskriver i en notits, hvorledes to personer den 9. november kl. ca. 07,50 og et stykke tid frem iagttag en lysende genstand manøvrere på himlen. Det blev iagttaget fra Uglvig, der ligger mellem Esbjerg og Tjæreborg.

„Haugesunds Avis“ skriver følgende om en observation, der fandt sted den 12. november kl. 03,40. Observatører var tre unge mennesker. „De stoppet for å prate et øyeblikk i krysset Rogalandgata/Skoglandsvegen før de gikk hver til sitt, og mens de sto der, merket de plutselig, at det ble lyst omkring dem. De så opp mot himmelen og ble heller forskrekket da en lysende gjenstand kom vestover over Varafjellet.

Gjenstanden, som omga seg med et intenst hvitt lys, beveget seg sakte og uten en lyd, og stoppet et minutt og to et stykke fra fjellet. Da ble plutselig lyset blålig ett lite øyeblikk, og gjenstanden forsvandt tilbake samme vegen over fjellet, som den var kommet. På grunn av det sterke lyset, som lyste opp lang veg, kunne ungdommene ikke se selve gjenstanden tydelig. Det er kanskje på sin plass å tilføye, at ingen av de tre karene, som var i 20 års alderen, hadde smakt alkohol“.

Kl. 03,59 den 15. november blev der set en lysende genstand i stor fart over Nittedalen, siger „Arbeiderbladet“ (norsk).

„Romsdals Budstikke“ nævner en observation, som fandt sted den 18. november kl. ca. 07,30. Det drejede sig om to lysende genstande, der langsomt fløj fra øst-vest.

Den 19. november kl. ca. 19,00 blev der fra Holmestrand i Norge iagttaget et objekt i ti minutter, siger „Jarlsberg“, Holmestrand.

„Dannevirke“ og „Hejmdal“ beskriver et mytisk lys, der blev set fra Haderslev-området den 19. november mellem klokken tre og fire om natten. En anden observatør så også et objekt om eftermiddagen kl. 17,15.

„Flygende tallerken“ observeret i Eidsvoll,

skriver „Eidsvoll Blad“ den 29. november. Det drejer sig om et læserbrev, som her bringes i sin fulde ordlyd, idet det er en interessant observation:

Mannen forteller:

„Søndag den 26. nov. kl. 15,35, mens min kone og jeg var ute og gikk søndagstur, fikk vi plutselig øye på en underlig gjenstand som beveget seg i store sirkler. Dette var i søndre Eidsvoll. Den svevde mellom 50-100 meter over bakken i ca. 2-3 min. Gjenstanden var mørk, nesten sølvgrå av farge. Den svevde rett over oss, og da den passerte, kjente vi at luften vibrerte. Gjenstanden var rund og flat med en liten fortykning på midten. Den kunne være ca. 3-4 m i diameter, og høyden kunne kanskje være fra 1½-2½ m. Da den sirklet, hørte vi en svak hvisling. Etter 2-3 min. hørte vi et svakt, men meget tydelig hvin, og vi så plutselig et oranger-blått lys med en svak lysende grønn sky rundt. Dette kunne minne om en sterk varmeutvikling, og vi kunne kjenne en liten dunst av varme som luktet bittert. Gjenstanden forsvant opp og i nordlig retning med meget stor hastighet.

Dette var en gjenstand som vi med meget stor sikkerhet kunne si var laget av levende vesener. Vi ble meget redde da vi så dette uhyret, men det endte med at vi stod stille og så på. Det var ikke mulig å konstatere når eller hvorfra den kom, men vi fulgte den med øynene da den forsvant etter noen sekunder. Vi kan sverge på riktigheten av det vi så“.

„Ett märkligt ljusfänomen, som väsentligt avvек från det, som kan få en naturlig förklaring i stjärnfall, flygpalm eller liknande, observerades på lördagen den 2. december kl. 19,40“, – iflg. „Smålands Folkeblad“.

„Jeg må fortelle om en underlig opplevelse, jeg var ute for den 3. december ved 16-tiden“, skriver en læser til „Porsgrunns Dagblad“. „Jeg så en svevende gjenstand, som utstrålte et skinrende hvitt lys. Gjenstanden var cigar- eller tallerkenformet med en slags „kul“ på midten. Plutselig så jeg en slags blåaktig flamme bli kastet ut fra siden på fartøyet, og det forsvandt sporløst og lydløst“. – Sammenlign her med observationen fra Skovlunde andetsteds i dette nummer.

Men tro nu ikke, at læseren har set en flyvende tallerken. „Østlands Posten“ har følgende forklaring: „Vel, det skjærer oss i hjertet å måtte ta fra ham denne illusjonen, for det han antagelig har sett er Småen Trondsen og Syver-

sen på romantisk tur med Syversens nyanskaffelse – en rødmalt pram med parafinbrenner“. – Ser man det!

„Sunnmøre Arbeideravis“ og „Tidens Krav“ beretter om en observation, som fandt sted i Kristiansund den 4. december kl. 18,30:

„... Piken spaserte, da hun hørte en underlig lyd like ved veikanten ... Fram fra busken kom en merkelig gjenstand. Den var lysende, og piken syntes de hadde form som en kule, men hun opdaget at det på undersiden av kulen var skygger. Gjenstanden stoppet i lufta, for litt fram og tilbake, standset på ny, så hørte hun en skjærende lyd og gjenstanden forsvant på skrå opp i luften med stor fart. Gjenstanden var lag om een meter i diameter“.

Den 5. december blev der også iagttaget noget. „Nordlandsposten“ fortæller om „et mystisk lys over Sulitjelma“ som blev set kl. 06,10.

„Firda Folkeblad“ og „Helgelands Blad“ skriver begge om lysfænomener iagttaget henholdsvis i Florø og Alsøy den 9. december på forskellige tidspunkter.

„Tildragelsen utenfor Senja en julenøtt for ufo-forskerne“ skriver „Lofotposten“. Observationen, hvorved mærkelige lys blev set med mellemrum gennem nogle timer, fandt sted den 18. december.

Vistnok samme dag blev der set et månestort, orange og gråt objekt over Ski, iflg. „Østlandets Blad“.

En rund, grønlig genstand blev set fra Kvænangen den 22. december kl. 09,15, beretter to observatører til „Nordlys“ i Tromsø.

„Lofotposten“ fra den 28. december fortæller om forskellige observationer, hvor den ene fandt sted den 23. december.

Den næste observation foregik længere sydpå i Norge. Det er „Gudbrandsdalen“, der fortæller om en dame, der vågnede den 27. december kl. fem om morgenen ved at høre en susende lyd. Ved at se ud af vinduet fik hun øje på en rød kugle, der forsvandt efter kort tids forløb.

... men også danske aviser har da skrevet lidt om ufo-observationer. Således fortæller „Århus Stiftstidende“ og „Aktuelt“ om forskellige lysende kugler, som flere forskellige mennesker iagttog natten mellem den 27. og 28. december i nærheden af Skanderborg.

Næste aften så seks personer en flyvende genstand på størrelse med et lille fly. Det fløj over Ski, beretter „Østlandets Blad“.

Det var den sidste avisartikel fra 1967, og dermed slutter vi vor lille opremsning. *ej*

Intelligens og plasma

af René Fouéré.

Kunne en vis type væsen, bevidst, aktiv og selvstændig, at have en „krop“ bestående af en kugle af ioniseret gas, som usynligt kunne frembyde en stabil funktionel struktur og som forsynedes med energi ved en for os ukendt proces?

Det er et spørgsmål, som uvilkårligt dukker op, når man ser på visse manøvrer af kuglelynet, som har været rapporteret af fuldt troværdige vidner, og som er så forvirrende, at man har svært ved at nægte at tillægge dem en tilsigtet karakter, og deri at se tilstedeværelsen af en aktivitet og bevidsthed, i det mindste primitiv, dyrisk.

Vi har tænkt på dette længe og mange gange, men vi har altid tilsidesat denne fortolkning som hørende til den yderste science-fiction.

Vi har selvfølgelig tænkt på det igen ved at læse hr. Enrique Castellet's rapport om sin naturlige observation af en lysende kugle, en rapport, som vi offentliggør i dette nummer under overskriften „Fra en kugle til en anden“. Vi holdt os en gang til tilbage fra at tale om det, da vi frygtede at blive anklaget for galskab, men, lidt senere, da vi læste maj-juni nummeret 1967 af „Flying Saucer Review“, faldt vi over et afsnit af hr. C. Maxwell Cade's bemærkelsesværdige studium, hvori han åbent overvejer muligheden for eksistens af stabile og intelligente plasmoider, og omtaler Dr. Shoulders' arbejde og projekter. Dr. Shoulders fra Stanford Research Institute har af NASA fået til opgave at fremstille en uhyre kompakt computer, hvor man i hver cm³ kunne rumme 100 milliarder elektroniske komponenter! For øjeblikket bestræber Dr. Shoulders sig på at konstruere denne computer med solide materialer, men på længere sigt regner han med at nå frem til en computer, som består af stabiliseret plasma og hvori de aktive elektroniske komponenter

ter „ville være elektroner og ioner som hvirvler i en matrice af magnetiske felter“.

Hvor dristige Dr. Shoulders' projekter end er, så ser de meget forsigtige ud ved siden af forestillingen om en intelligent og selvstændig plasmakugle. For Dr. Shoulders' plasma ville være en bunden plasma, stabiliseret i det indre af en maskine; af magnetfelter som dannes af denne maskine, og den ville lystre nogle impulser, som også kommer fra maskinen ifølge et program, som den får af sine konstruktører.

Selvom den var fremstillet, ville der fra Dr. Shoulders' plasma-computer være lang vej til forestillingen om en bevidst og selvstændig plasmakugle – det skal vi ikke skjule –, men den amerikanske videnskabsmands projekt efterlader trods alt denne forestilling i et mere gunstigt lys, og det fortjener at blive omtalt, såvel som hr. C. Maxwell Cade's strålende studium. Kunne der, i den naturlige orden, jordisk eller over-jordisk, være en „plasmisk“ organisation, som ville være et spidsfindigt svar til den protoplasmiske organisation?

Phénomènes Spatiaux nr. 13, 1967.

/ Guy Markus.

Fra en kugle til en anden

Kuglelynet er et af de mest mærkelige fænomener, der findes, og hidtil har ingen af de mange undersøgelser af det, som har været foretaget, kunnet kaste fuldt lys over dette problem eller give en tilfredsstillende og definitiv forklaring på det.

Fra den ene forfatter til den anden – som vi allerede har sagt det i vort sidste nummer – afviger meningene betydeligt, hvad angår dette forvirrende fænomens opståen og forsvinden, såvel som dets mulige egenskaber og dets maksimale dimensioner.

Det er ofte vanskeligt, om ikke umuligt, at trække en grænse mellem visse tilkendegivelser af formodede kuglelyne og det udseende, som de flyvende tallerkener, som tænkes at være usædvanlige genstande, bemandede eller fjernstyrerede, somme tider kan have.

Det ser dog ud som om man klart overskrider denne utydelige grænse, når man går fra den ene til den anden af de to observationer, som vi her præsenterer, og som vi føjer til akterne i denne vanskelige undersøgelse.

Den første har vi fået af et af vidnerne, hr. Mauriat, som har skrevet til os efter omtalen af GEPA's eksistens og arbejde i maj nummeret 1967 af "Sélection du Reader's Digest". (Den franske udgave af „Det Bedste“).

Den anden, som vor ven Antonio Ribera kender eksistensen af, har vi fået fra Spanien af en af vore korrespondenter, fru Cecilia de Puig, som fremhæver, at vidnet er en ven af hendes søn. Hun har været så venlig at oversætte vidnets rapport til fransk.

Hr. M. Mauriat's rapport.

Hr. Mauriat, som i 60 år har været chef for et betydningsfuldt firma for kemiske produkter, er, ligesom de andre vidner han omtaler, en mand som er fuldt troværdig. Vi tager følgende linier fra hans brev af 10. maj 1967:

„Mine forældre ejede en stor villa, på 4 ha jord i Genay (Ain), 21 km nord for Lyon. Efter tre arvesager tilfaldt denne ejendom mine to nevøer, sønner af min søster, doktorerne Etienne og Jacques Chauviré, begge fastansat ved hospitaler.

„Villaen har bl.a. i stueetagen en spisestue og et køkken, som er adskilt af en entré.

„Omkring år 1924, en skøn junidag, med blå himmel, *uden skyer*, var vi ca. 18 gæster til frokost samlet omkring spisestuebordet, da vi hørte nogle rædselsskrig, som kom fra køkkenet. Dér spiste min mors to tjenestepiger (to polakker) og min egen, Catarina Pelesiero (fra Piemont). De havde set en ildkugle på 20 til 25 cm i diameter, funklende, som dansede foran det lukkede vindue i den nordlige side af køkkenet, som om den forsøgte at komme ind. Pludselig trak den sig ud i en lang cylinder, der kom ind i køkkenet igennem en rude i vinduet, som var i stykker i det nederste højre hjørne og havde en åbning på 8 cm² (som er der endnu). Efter at være kommet ind i køkkenet, tog cylinderen sin oprindelige kugleform, gik rundt i køkkenet i ansigtshøjde, og bevægede sig derefter uden at have ødelagt noget,

mod vinduet, hvor den så gik ud gennem hullet, som den var kommet ind ad, ved at antage den aflange facon. Da den var ude, tog den igen sin form af en lysende kugle og forsvandt.

„Dens passage gav ikke anledning til nogen ødelæggelse“.

Denne forandring af kuglen til en cylinder og tilbagevenden til den oprindelige form er ualmindelig, men overgår måske ikke kuglelynets forbavsende muligheder. Man kan tænke sig at kuglen, som dansede foran vinduet, ikke „forsøgte at komme ind“ – det er her kun vidnernes fortolkning – men er blevet tiltrukket og indsuget af en luftstrøm, som passerede gennem hullet i ruden. Det, som overrasker lidt, trods alt, det er, at den skulle være kommet ud af samme hul igen, efter at have været rundt i rummet i ansigtshøjde, for det ville forde, at luftstrømmen havde ændret retning under kuglens rejse i køkkenet. En oplysning man må hæfte sig ved, er, at kuglen har vist sig fra en *skyfri* himmel, og det er vidnet selv, som har understreget det. Hvis, som Mathias tænker det, kuglelynene opstår i et lyns kølvand, hvor kunne dette så komme fra, og set udfra den korte levetid, man giver dette fænomen, hvordan kunne det have overlevet i den tid, der er nødvendig for at komme ud af tordenzonen og befinde sig under fuldstændig klar himmel? Omkring 1924 kunne der ikke være tale om i denne kugle at se en plasmoide forårsaget af en atomekspllosion.

Det spanske vidne, hr. Enrique Castellet's rapport.

„Den 8. juli 1965, under en rejse mellem Andorra og Barcelona, skete der mig noget usædvanligt.

Jeg kørte sent fra Andorra. Det var ca. en halv time over midnat. Jeg befandt mig på vejen nær landsbyen Tora, mellem Pons og Igualada.

Jeg kørte nærmest langsomt i min „MG“. Jeg havde ikke travlt. Min fart kan vel have været en 70-80 km i timen.

På dette tidspunkt fik jeg øje på det, jeg først troede var et stjernesku. Jeg lagde ikke mere mærke til det, fordi alle, som ofte rejser om natten, er vant til at se dette himmelfænomen. Jeg fortsatte med at køre på den sædvanlige afslappede måde, som kendetegner dem, som kører mange kilometer, især på et sent tidspunkt, som jeg allerede har sagt det.

Pludselig blev jeg fuldstændig vågen. Stjernen, som jeg havde set falde med en fantastisk

fart, stoppede brat op 300 m foran mig, lidt til højre og 50 m over jorden.

Kuglen, siden det var en kugle jeg så, havde en diameter på 25-30 cm, som en almindelig tallerken.

Jeg satte farten ned. Objektet bevægede sig langsomt mod min venstre side.

Jeg adlød min nysgerrighed og bremsede op. Før vognen var helt standset, slukkedes „kuglen“ som under påvirkning af en elektrisk afbryder. Jeg slukkede lyset og stoppede motoren. Jeg så intet.

Et stykke tid senere startede jeg vognen igen, og øjeblikkeligt tændtes det mærkelige lys igen. Så kørte jeg videre, men langsommere. Lyset tændtes og slukkedes og holdt hele tiden omtrent samme afstand til mig. *Det var som en lille måne, der fulgte min vej.*

„Jeg nåede til landsbyen Calaf, hvis kirkespir var belyst af flere projektører. Jeg tænkte så, at det jeg havde set, kunne have været en genspejling af disse projektører, og denne tanke gav mig fred i sindet.

Men denne fred forsvandt hurtigt. Før jeg nåede den lige vej, som fører fra bjergets top til Igualada, dukkede lyset op igen, og denne gang i samme højde som mine øjne. I det fjerne så jeg hotellet „America“, og der var her ikke længere tale om nogen form for reflekser. Jeg stoppede igen, slukkede lyset og steg ud af vognen. I nogle minutter blev jeg der og betragtede det mærkelige fænomen. „Kuglen“ eller sfæren, var der stadigvæk, uden at røre sig.

Pludselig, som om man havde drejet på en elektrisk afbryder, slukkedes den. *Jeg så den ikke mere.*

Jeg ved, at det har været en usædvanlig oplevelse. Jeg var ikke bange, men nysgerrig, blandet med, det må jeg indrømme, en vis respekt.

Jeg tror, det er min pligt at bekendtgøre min observation til de mennesker, som kan være interesseret i disse emner.

„Kuglen“ fulgte mig og fløj samme vej som jeg i over en halv time.

„Barcelona, den 9. august 1965“.

Vi har ingen grund til at tvivle på vidnets troværdighed, hans beretning er meget præcis og omstændelig. Det er meget vanskeligt, og måske også umuligt, her at tale om en optræden af kuglelynet.

Man kunne indvende, at en ioniseret gaskugle kunne være tiltrukket af en metallisk masse –

i dette tilfælde vognens. Men hvordan kan man så forklare, at den når den kommer så langt fra, så pludseligt stopper op, *300 m fra vognen*, for så at følge den i en halv time?

Hvordan skal man også forklare disse slukninger, tændinger, denne blinken, samt den fuldkomne ubevægelighed foran vidnets øjne, efter at han var steget ud af vognen?

Men hvis denne kugle ikke var noget lyn eller noget plasmoid, hvad var det så?

En maskine styret af intelligensvæsener? Hvilken størrelse ville dens piloter så ikke skulle have!

Et dyr? Måske, men hvilken besynderlig og sjælden slags!

Drejede det sig om en fjernstyret maskine? Hvis ja, hvorfra var det så fjernstyret, af hvem og hvorfor?

Var det et meget lille recognosceringsfartøj, en slags spion-genstand udsendt af en flyvende tallerken og kontrolleret af væsener fra en anden klode? Hvad betød så disse pludselige slukninger efter en belysning som afslørede dens tilstedeværelse? Indeholdt den et mikro-fjernsynskamera og mikromodtagere?

Mon vidnet stod overfor en genoplivning af den kugle, der ikke var til at få fat i, som løjtnant George F. Gorman uden held forfulgte over Fargo luftbasen den 1. oktober 1948, eller overfor denne „flyvende tennisbold“, som mrs. S. Onions, fra Ash Tree Road, Redditch, Worcester, observerede for nogle år siden (Phénomènes Spatiaux“ nr. 7, side 13) og om hvilken hun taler med disse ord: „Jeg så vinden, som blæste udenfor, sneen som føg mod den anden side af vinduet, da jeg fik øje på denne kugle på størrelse med en tennisbold. Den var lige så gennemsigtig som glasset, og, på trods af stormen, bevægede den sig ikke en tomme“ –?

Kunne ikke også denne kugle, under (dække af) et næsten ulegemligt udseende, være det uforståelige instrument for en eller anden mystisk operation og måske „transdimensionel“?

Det er hér nogle af de uløselige spørgsmål, man stiller sig, når man spekulerer på denne ejendommelige og tavse tilsynekomst på Spaniens himmel, midt om natten. R. F.

Phénomènes Spatiaux nr. 13.

/ Guy Markus.

Den bedste del af en mands opdragelse er den, han giver sig selv.

Walter Scott. (1771-1832).

BERIGTIGELSE

Om Surveyor III.

I artiklen om Surveyor-sensationen (UFO-NYT, marts 1968) skrev jeg, at man intet havde set om sondens skæbne efter TV-avisens sidste udsendelse den 2. maj. Det var nu ikke helt korrekt, og jeg vil derfor bede læserne om forladelse. Det viser sig, at i hvert fald én avis den 3. maj bragte en omtale af mysteriet i Stormenes Hav. En af vore læsere har æren for, at vi her kan bringe den nøjagtige ordlyd:

Månesten omgående usynlige

PASADENA, CALIFORNIEN,
TIRSDAG (RB-AFP)

Der foregår mystiske forsvindingsnumre på Månen. Den amerikanske månesonde "Surveyor

3", der står på den indvendige skrænt i et månekrater, gravede mandag flere større sten frem med sin bevægelige grave-mekanisme, men så snart de var blevet anbragt foran sonden til fotografering, forsvandt de.

Videnskabsmændene ved forsøgscetret i Pasadena har ikke fundet nogen forklaring på dette fænomen. De indskrænkede sig til at notere, at stenene forsvandt fra den mekaniske skovl mindre end et minut efter, at de var blevet gravet frem.

Jydske Tidende, 3. maj 1967.

– Men gådens løsning mangler vi stadig ...
IOKj

☆

Gør intet i vrede! Hvorfor skulle vi gå om bord i det øjeblik, en rasende storm oprører havet?
Indisk ordsprog.

Sidste...!

PLUK FRA PRESSEN

**Sovjet-professor kræver
internationalt samarbejde
om de flyvende tallerkener**

– Hvad det kommer an på nu er, at vi kasserer alle forudfattede meninger om UFO'erne og organiserer et verdensomfattende, nøgternt, strengt videnskabeligt studium af disse mærkelige fænomener. Undersøgelsens emne og formål er så alvorlige, at de berettiger alle anstrengelser. Det siger sig selv, at internationalt samarbejde er en uomgængelig nødvendighed.

En amerikansk udtalelse? En dansk? Nej, ganske vist har der lydt lignende toner både i USA og herhjemme, men de her citerede linier findes i en artikel i det engelsksprogede tidskrift "Soviet Life", som udgives af sovjetmyndighederne. Den er skrevet af astronomen, professor, dr. scient. Felix Zigel, der er ansat ved flyveinstituttet i Moskva.

Professor Zigel giver eksempler på UFO-observationer over Sovjetunionen og fortæller bl.a., at der er kommet adskillige rapporter fra astronomerne ved det sovjetiske videnskabsakademis astrofysiske station en snes kilometer fra Kislovodsk i Kaukasus:

Kl. 20,40 den 8. august 1967 fik astronomen Anatoli Sazanov øje på en ukendt flyvende genstand. Den havde form nærmest som en halvmåne med den konvekse side vendt i bevægelsesretningen. Smalle, svagt lysende striber, der kunne minde om kondensstriberne efter jettfly, udgik fra „halvmånen“'s horn. Genstandens diameter var to tredjedele af Månens, og tingesten var ikke så lys som Månen. Den var gul med et rødtligt skær. Mens „halvmånen“ bevægede sig bort fra iagttagerne, skrumpede den ind, blev efterhånden at se til som en lille rund

skive og forsvandt meget hurtigt. Den mystiske genstand blev set af 10 af stationens videnskabelige medarbejdere. Ifølge Sazanovs beregninger var UFO'en godt 19 km borte og målte ca. 165 meter fra den ene ende til den anden.

Et stigende antal alvorligt arbejdende videnskabsmænd er ikke tilfredse med de forklaringer, der karakteriserer observationerne som synsbedrag, siger professor Zigel. Han tilføjer:

– Indtil for nylig er der ikke foretaget videnskabelige undersøgelser af UFO'erne i Sovjetunionen. Den fremherskende opfattelse var, at UFO'er enten er almindelige optiske fænomener, eller at der er tale om fantasifostre. Denne situation er nu ved at ændre sig. I oktober 1967 dannedes et uofficielt organ til undersøgelse af UFO-fænomener.

E. N. T.

B.T. 6. marts 68.

Tallerkener

Så skulle man opleve det med: at en astronom og professor i et så jordbundet og nøgternt samfund som det sovjetrussiske giver sig hen i en tro, som mange havde ment var forbeholdt småbegavede eller overspændte individer i den vestlige verden – troen på, at „de flyvende tallerkener“ ikke altid ved nærmere undersøgelser vil vise sig at være vildgæs i kile, meteorologiske balloner, Echo-satellitter, brændende sumpgas, planeten Venus, efterdønninger efter en brandert eller udslag af lysten til at gøre sig bemærket. Professor Felix Zigel fra Moskvas flyveinstitut har rent ud og på tryk erklæret, at han er overbevist om UFO'ernes eksistens.

Felix Zigel slår i det en-

gelsksprogede sovjetrussiske tidsskrift „Siviet Life“ til lyd for, at der iværksættes et internationalt studium af UFO-problemerne, og festligt ville det være, om man en dag kunne opleve at se russiske og amerikanske videnskabsmænd i fredeligt samarbejde på det lige så besynderlige som spændende felt. Siden de himmelske tallerkener begyndte at gøre sig bemærket i atmosfæren i 1947, er der fra alle klodens egne, ja endog fra forskningsstationer i Antarktis, kommet beretninger om UFO-iagttagelser. De foreligger i tusindvis, og selv om langt den overvejende part af observationerne har kunnet bortforklares, er der stadig et betragteligt antal, man står helt uforstående over for.

Selv den af de vildeste UFO-folk forkætrede amerikaner, dr. H. Allen Hynek, hvem det amerikanske luftvåben gennem 20 år med flid har benyttet til at pille UFO-beretninger i småstumper, har så sent som i december 1967 offentligt erklæret, at der af pæne, hæderlige, velbegavede og ædruelige mennesker er rapporteret UFO-observationer, som han må tage for helt igennem gode varer.

Så professor Zigel bør se sit ønske om internationalt samarbejde opfyldt. Lad os få fastslået, om der er hold i snakken. Er der, får menneskeheden unægtelig noget at spekulere på. Er der ikke, må vi nøjes med Loch Ness-uhuret.

B.T.'s leder, 8. marts 68.

Kontaktadresser i Danmark

pr. 1. januar 1968.

København og omegn.

- 2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Olsen, Jagtvej 121, 2200 N.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

- 3460 BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FOLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.
2970 HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.
4200 SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st. th., tlf. (03) 52 28 23.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEBØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen, Stationsvej 13.

Jylland.

- 8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersenvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (063-20577) 255.
8700 HORSSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.

- 6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

- 5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen, Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1968.

- ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BERGEN: Nils Sælensminde, Fyllingen.
— Wohler Nielsen, Postbox 118, Hop st.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Trondheim UFO-forening, Østersundsgt. 24.
TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.
TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

Flyvende tallerken kom med på film

»UFO« over hodet på Tony Franciosa,
– Universals, »En mann ved navn Cannon«

New York (NTB) Filmselskapet Universal Pictures Corporation må ta om igjen noen scener til filmen »En mann ved navn Cannon« som nå er under innspilling – fordi en »u-identifisert flyvende gjenstand« (en såkalt »UFO«) uten at noen var klar over det var kommet med på filmen, ble det opplyst i New York i helgen.

Den mystiske gjenstanden ble oppdaget ved en rutinemessig prøvesending av noen scener som i forrige uke ble innspilt i nærheten af Camarillo i California. Gjenstanden kom inn i bildet fra høyre, ble et øyeblikk borte bak hovedrolleinnhaveren Tony Franciosas hode, og forsvant endelig ut til venstre.

Filmselskapet er forvisset om at det ikke kan dreie seg om noe fly eller noen annen »naturlig« form for flyvende gjenstand, og mener også å ha fastslått at det heller ikke kan være noe så prosaisk som et støv – eller sandkorn som er kommet inn på kamera-linsen. Selskapet har tatt kontakt med det amerikanske flyvåpens eksperter på de mystiske flyvende gjenstandene, og har tilbudt å stille filmremsen til rådighet for ekspertene.

Moss Avis,
ma. 8. jan. 68.